

«ΙΝΑ ΠΑΝΤΕΣ ΕΝ ΩΣΙ, ΚΑΘΩΣ ΣΥ, ΠΑΤΕΡ, ΕΝ ΕΜΟΙ ΚΑΙ Ω ΕΝ ΣΟΙ,
ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΝ ΗΜΙΝ ΕΝ ΩΣΙΝ» (ΙΩΑΝ. ΙΖ' 21)

Ο
Ε
Υ
Λ
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Ι
Ω
Α
Ν
Η
Σ

Ο
Ε
Υ
Λ
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Μ
Α
Τ
Θ
Α
Ι
Ο
Σ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ

ΕΡΕΘΑΔΟΛΙΑ Η ΒΑΝΙΚΤΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν,
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. ΕΖ' 17)

Ο
Α
Π
Ο
Σ
Τ
Ο
Σ
Π
Ε
Τ
Ρ
Ο
Σ

Ο
Α
Π
Ο
Σ
Τ
Ο
Σ
Π
Λ
Υ
Λ
Ο
Σ

Ο
Ε
Υ
Λ
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Μ
Α
Ρ
Κ
Ο
Σ

Ο
Ε
Υ
Λ
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Λ
Ο
Υ
Κ
Α
Σ

Η
Ε
Ν
Σ
Θ
Μ
Ο
Σ

Θ
Κ
Τ
Ο
Υ
Τ
Α
Φ
Ο
Υ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' • ΕΤΟΣ Δ' • Τεύχος 21ον
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2006

Διεύθυνσις Περιοδικού

Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49 Χαριλάου - Θεσσαλονίκη

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐργκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Δ' ἔτος Δ'
Μάϊος - Ἰούνιος 2006 • Ἀριθμὸς τεύχους 21

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος
καρδὸς ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Προσούργελλος καὶ Ἀρχιεραγματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμαρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Προπρωσύγκελλος
καὶ Ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμαρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Η ΠΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικόν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινούπολης 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ πρωτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν Ἰη-
σοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν
τοῦ Θεοῦ Πατρὸς».
(Πράξ. Ζ' 55.56). Εἶναι
ἡ ἀρχαιότερα ἴσως
εἰκὼν ἐν ἧ ἰαρίσταιται
ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Πατήρ.
Ἀπὸ Ἑλλην. Βυζαντ.
Χειρόγραφοι τοῦ 9ου
αἰῶνος.
(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαρτυρία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΩΟΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ἸΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξε-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α'	
56 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ	67
2) ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΟΥ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟΥ	74
3) ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ	75
4) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ	78
5) ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑΣ ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ	83
6) Ο ΓΕΡΩΝ ΜΩΨΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.	87
7) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	92
8) ΕΚΑΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΑΓΑ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΡΣΟΣ	93
9) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ "ΑΞΙΩΝ ΕΣΤΙΝ"	95
10) ΕΙΚΩΝ "ΡΑΒΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΡΙΖΗΣ ΙΕΣΣΑΙ"	96

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α΄ (56) ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ (14-5-1950 έως 14-5-2006)

**Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ο Α΄ (ΚΑΡΠΑΘΑΚΗΣ) (1-3-1861 έως 14-5-1950)**

Ἡ Βιβλική αὐτή μορφή τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ ΜΑΤΘΑΙΟΥ Α΄ ὑπῆρξεν ἡ ζωσα ἔκφρασις τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς καί ἐκφάνσεις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὅχι μόνον εἰς τὰ Δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά καί εἰς τὰς Ἱεράς Παραδόσεις, ἐγγράφους τε καί ἀγράφους.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καί ἡ Ὁρθόδοξος Εἰκονογραφία καί Ἄγιογραφία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἣν ὑπηρετοῦσεν ὁ Ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ματθαῖος, ὅστις ἦτο καί Ἄγιογράφος καί αἱ εἰκόνες τὰς ὁποίας ἀγιογραφοῦσε δέν ἦσαν Βυζαντινῆς τεχνοτροπίας, ἀλλά Ἀγιορείτικης κλασικῆς.

Ὑπῆρξεν οὗτος Ὑπέρμαχος καί τῶν Ἱερῶν ἐκεῖνων Εἰκόνων, τὰς ὁποίας μάς παρέδωσεν μὲν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πολεμᾷ δέ ἡ Νέα Εἰκονομαχία Ματθαϊκῶν τινῶν λεγομένων, ὅπως ἡ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ (τοῦ Πατρὸς ὡς Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, τοῦ Υἱοῦ ὡς ἐσαρκώθη καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἴδει Περιστερᾶς), καί τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἐνσώμου ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ τοῦ Χριστοῦ. Δέν δύνανται λοιπόν νά ἀποκαλοῦνται Τέχνα τοῦ Ἁγίου Πατρὸς Ματθαίου οἱ Νέοι Εἰκονομάχοι Αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν ἀντί νά προσκυνοῦν, χαρακτηρίζουν Αἰρετικὰς ἢ Εἰδῶλα καί καταστρέφουν εἰκόνας τῶν ὁποίων Ὑπέρμαχος ὑπῆρξεν ὁ Ἀείμνηστος Ματθαῖος ὁ Α΄.

Ἐκτός τῶν προαναφερθέντων εἰκόνων τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου, οἱ Αἰρετικοὶ Νεοφανεῖς Εἰκονομάχοι δέν προσκυνοῦν καί καταστρέφουν ὡς μὴ ὀρθοδόξους καί ὡς κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου τὰς Ἁγίας Εἰκόνας: 1) τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀνευ Μαιῶν καί Λουτροῦ, 2) τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστήν εἰς τὴν ὁποίαν εἰκονίζεται καί ἡ Θεοτόκος, καί 3) ὅλας τὰς κλασσικὰς εἰκόνας.

Ἐπίσης δέν εἰκονίζονται τὰ ὄράματα τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης καί γενικῶς κάθε ὄραμα. Δέν δέχονται νά εἰκονίζονται αἱ Θεοφάνειαι τῆς Ἁγίας Γραφῆς καίτοι Ο ΙΔΙΟΣ ὁ ΘΕΟΣ ἐνεφανίζετο μέ σχήματα ἀνθρώπινα εἰς ὄράματα, εἰς τοὺς προφήτας, τοὺς Πατριάρχας καί εἰς τοὺς Ἁγίους καθὼς ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή. Ἄρνοῦνται τὴν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ ΕΙ-

Ἡ σεπτὴ σορός τοῦ Ἀείμνηστου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ ΜΑΤΘΑΙΟΥ τοῦ Α΄, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κοιμήσεώς του, 14-5-1950, ἐν τῷ Δεσποτικῷ τῆς Ἱεράς Μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Πευκοβουνογατρίας Κερατέας Ἀττικῆς.

ΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΝ τοῦ Ἀοράτου, Ἀῦλου, Ἀσωμάτου, Ἀπεριγράπτου, Ἀσχηματίστου, Μεταφυσικοῦ καί Πνευματικοῦ κόσμου, διότι ὅπως πιστεύουν, αὐτά τὰ ὁποῖα δέν ἔχουν ὕλικόν πρωτότυπον δέν εἰκονίζονται. Θεωροῦν τάς ἀπεικονίσεις των εἰδωλα, ἐν ἀντιθέσει μέ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐπί 2000 ἔτη ἐδέχθη ὡς Δογματικῶς Ὁρθόδοξον τήν Συμβολικήν εἰκόνισιν αὐτῶν, καθὼς μᾶς διδάσκει τόσον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὅσον καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι.

Ἐάν ἐπικρατοῦσε αὐτή ἡ ΑΙΠΕΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΩΝ, σύμφωνα μέ τά Αἰρετικά, παρανοϊκά καί φρενοβλαβῆ φρονήματα καί θεωρίας των, θά κατεστρέφετο τό (90%) τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων παγκοσμίως.

Πρός διαπίστωσιν τοῦ ὀρθοδόξου Φρονήματος τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου, παραθέτομεν εἰκόνας τάς ὁποίας εἶχεν ἐν χρήσει καί μάλιστα τάς ἐτύπωνε, τάς διένειμεν ὡς εὐλογίαν, καί τάς ἐδημοσίευσεν εἰς τά φυλλάδια καί εἰς τό περιοδικόν του, «**Πολύτιμος Θησαυρός Μετανοίας**».

Καταχωροῦμε ἐπίσης καί τάς διασωθεῖσας φωτογραφίας τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, εἰς τό ἐπιγονάτιον καί τό ὠμοφόριόν του, τὰ ὁποῖα ἐνεδύετο ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας.

Πλέον ὄλων αὐτῶν, εἶχεν οἰκοδομήσει εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, Πευκοβουνογιατρίσσης, εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς, τό γνωστόν περίτεχον παρεκκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τό τέμπλον τοῦ ὁποίου εἶχε τήν ἕως σήμερον ἐκεῖ ὑπάρχουσαν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος μετά τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων.

Συνθέσεις ἰδικαί του εἶναι καί ὁ ὕμνος εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα, μέ τήν εἰκόνα τῶν Τριῶν Προσώπων, καθὼς καί ὁ ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν εἰκόνα τῆς ἐκ τοῦ Τάφου ἐνσώμου Ἀναστάσεως.

Εἰς τό Ἱερόν Τετραευάγγελον τό ὁποῖον ἐξέδωσεν τό 1941 συμπεριέλαβε καί τάς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἀξίζει νά σημειωθῆ πρός ἐνημέρωσιν ὅτι ἐσχάτως ἐδημοσιεύθη, ὑπό τῶν Νεοεικονομάχων, νέα ἔκδοσις τοῦ Τετραευαγγέλου τοῦ Ἁγίου Πατρός, ὡς ἀναφέρουν ἐνεκεν «**ἀπείρου σεβασμοῦ πρός τό σεπτόν πρόσωπον τοῦ αἰοιδίμου Ἱεράρχου, ἀλλά καί ἀναγνωρίσεως τῆς μεγίστης προσφορᾶς του εἰς τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**».

Εἰς τήν νέαν αὐτήν ἔκδοσιν τοῦ Τετραευαγγέλου, λόγω λοιπόν τῆς «**τιμῆς**» καί τοῦ «**σεβασμοῦ των**» πρός τόν Ἅγιον Πατέρα, οἱ Νεοεικονομάχοι ἀντικατέστησαν τήν εἰκόνα τοῦ ὀπισθοφύλλου, τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἶχεν ἐκτυπώσει εἰς τήν Α' ἔκδοσίν του τό 1941, καί ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τάς ἐπανεκδόσεις ἕως σήμερον. Ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἦτο «**ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου**» καί ἀντικατεστάθη μέ τήν «**εἰς Ἄδου Κάθodon**» ἐπιγραφομένη μάλιστα ὡς «**Ἀνάστασιν**». Ἀπό δέ τό ἐσώφυλλον τῆς νέας ἐκδόσεως ἀφηρέθη ἐντελῶς ἡ εἰκὼν τῆς «**Ἁγίας Τριάδος**», ἦτοι τῶν Τριῶν Προσώπων.

Αὐτό ἀποτελεῖ σιωπηλήν πλαστογραφίαν, παραχάραξιν καί ἀπάτην τῶν ἐκδοτῶν διά τάς παρακαταθήκας καί τὰ παραδεδομένα τὰ ὁποῖα παρελάβομεν παρὰ τοῦ Ἁγίου Πατρός.

Τόσος πολὺς σεβασμός καί ἀναγνώρισις καί μνήμη καί τιμὴ πρός τόν Ἀοιδίμον Ὁμολογητὴν Ἱεράρχην, ἀπεργαζόμενα τήν ἀπάτην, τήν πλαστογραφίαν καί τήν παραχάραξιν!

Μέ τό προκάλυμμα δηλαδή τῆς ἐπανεκδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἁγίου Πατρός, ἀναπτύσσεται ὑπουλα εἰς τάς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ἡ ἐντύπωσις καί ἡ ψευδὴς σιγουριά ὅτι ὁ Ἅγιος Πατέρας εἶχεν ἐγκρίνει καί εὐλογήσει τάς βλασφήμους θέσεις τῶν Νοεικονομάχων.

Τό αντίθετον όμως ισχύει. Καί ἐκ τῆς αἰωνιότητος ὁ Ἅγιος Πατέρας ἐλέγχει τήν Αἵρεσιν τῶν Νεοεικονομάχων, τῶν καπηλευομένων τόν τίτλον τοῦ Ματθαϊκοῦ, τίτλον ἐγκυρότητος διά τήν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καί ἐγγυήσεως διά τό ἀνόθευτον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας Πίστεως.

Εἰς τήν Ἐγκύκλιόν του, τό ἔτος 1937, χαρακτηρίζει τήν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος ΣΥΜΒΟΛΟΝ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐπειδή οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, Δημητριάδος Γερμανός Μαυρομάτης καί πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης ἀφήρσαν αὐτήν ἀπό τήν σφραγίδα των.

Ἀπό Σεβασμόν πρὸς τό Πρόσωπον τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Ματθαίου Α΄ Καρπαθάκη, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει (56) ἐτῶν ἀπό τῆς κοιμήσεώς του, (14-5-1950 ἕως 14-5-2006), καί διά τήν Ἱστορίαν καί πρὸς Διδαχὴν τῶν Ὁρθοδόξων, δημοσιεύομεν τὰς ἐν λόγω εἰκόνας τὰς ὁποίας καταστρέφουν οἱ Αἰρετικοὶ Νεοεικονομάχοι χαρακτηρίζοντες αὐτάς μὲν Αἰρετικὰς καί εἰδῶλα, ἡμᾶς δέ τοὺς προσκυνούντας αὐτάς Αἰρετικούς, Παγανιστάς καί Εἰδωλολάτρας.

Αἱ εἰκόνες αὗται αἱ ὁποῖαι καταχωροῦνται εἰς τό παρὸν ἄρθρον εἶναι, ὡς ἀνεφέραμεν, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς Πεντηκοστῆς, καθῶς καί ἄλλαι σχετικαί, πρὸς πιστοποιήσιν καί Διδαχὴν.

Δύο ἱστορικά φωτογραφία τοῦ Αρχιεπισκόπου Ματθαίου, ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας, ἔχουσαι ἢ μία τὴν Ἁγίαν Τριάδα εἰς τὸ ἐπιγονάτιον καί ἢ ἄλλη τὴν ἐκ Τάφου ἐνσωμον Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ Ὁμοφόριόν του.

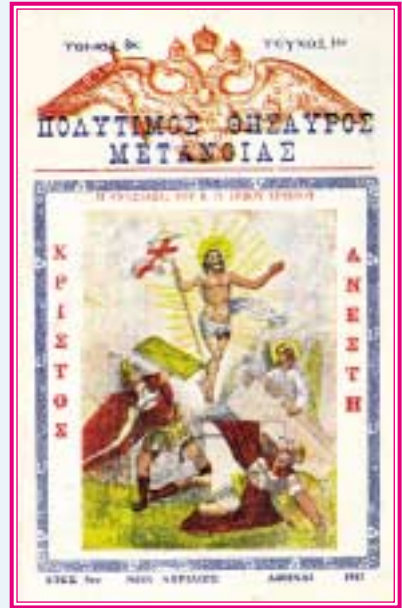
Ἀνωτέρω δύο Ἐξώφυλλα τοῦ περιοδικοῦ «Πολύτιμος Θεσαυρὸς Μετανοίας», τὸ ὅποιον ἐξέδιδεν μηνιαίως ὁ Ἀείμνηστος Ματθαῖος ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν, μὲ τὰς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀριστερὸν εἶναι Μάϊος τοῦ 1947 καί τὸ δεξιὸν Ἀπρίλιος τοῦ 1949.

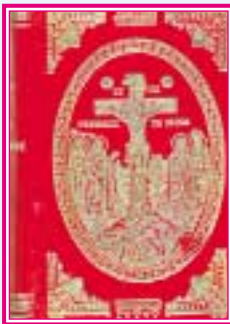
Νουθητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ 1937 τοῦ Ἁγ. Πατρὸς Ματθαίου τοῦ Α΄, φέρουσα τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου.

Έπάνω: Η Ποιμαντορική Έγκύκλιος της 12-10-1943 φέρουσα την εικόνα της Αγίας Τριάδος την οποίαν διένειμεν ως εύλογίαν και έθετεν εις φυλλάδια και περιοδικά.

Δεξιά: Τό εξώφυλλον του «Πολυτίμου Θησαυρού Μετανοίας» μέ την Ανάστασιν του Χριστού, τον Άπρίλιον του 1947.

Τό **Τετραεὐάγγελον** τό όποίον εξέδωσεν ό Άείμνηστος Ματθαίος τό 1941, μέ τάς εικόνας τής Αναστάσεως εις τό εξώφυλλον και τής Αγίας Τριάδος εις τό εσωφυλλον. Οί Νεοεικονόμαχοι επανεκδίδουν τό Εὐαγγέλιον του Αγίου Πατρός, αφαιρουόντες τάς δύο αυτάς εικόνας, ως παραχαράκται και πλαστογράφοι, άσεβουόντες εις τό πρόσωπον του Αοιδίμου Ιεράρχου Ματθαίου.

Άριστερά: Τό εξώφυλλον του περιοδικου «Π.Θ.Μ.», Άπρίλιος 1941, περιέχει εικόνα τής εκ του Τάφου Αναστάσεως του Χριστου. Τό συγκεκριμένον δέ αντίτυπον του τεύχους φέρει εις τό κάτω μέρος της σελίδος και τήν ιδιόχειρον Υπογραφήν του Αγίου Πατρός.

Μέσον: Τό εξώφυλλον του «Π.Θ.Μ.», Φεβρουάριος 1948, φέρουν τήν εικόνα τής Φιλοξενίας του Άβραάμ μέ τήν επιγραφήν, «**Η**

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ» (όπως αναφέρει και ή ιστορική Έγκύκλιος τής Ιεράς Συνόδου τής Ιεραρχίας, αριθ. 2566/23-1-1992, τήν οποίαν Έγκύκλιον οι Νεοεικονόμαχοι θεωρούν Αίρετικήν) και ΟΧΙ τήν ύπ' αυτών προτιμωμένη επιγραφήν «**Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ**».

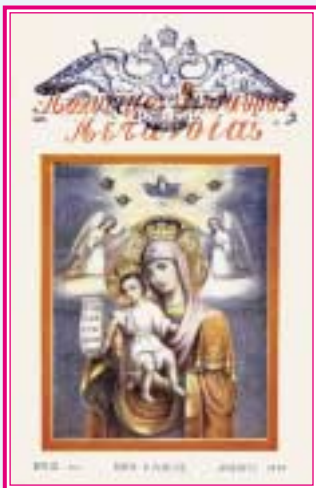
Δεξιά: Η εικών τής Αγίας Πεντηκοστής μέ τήν Παναγίαν, καθώς αναφέρει ό Εὐαγγελιστής Λουκάς: «...ήσαν προσκαρτεροῦντες όμοθυμαδόν... σύν... Μαρία τή μητρί του Ιησού» (Πράξ. Α' 14), ελήφθη από τό περιοδικόν «Π.Θ.Μ.» Ιούνιος 1941, του Άείμνηστου Πατρός Ματθαίου, όπου είχε δημοσιευθή αυτή καθώς και πάμπολλα άλλα, τάς οποίας οι Νεοεικονόμαχοι Αίρετικοί απορρίπτουν, δέν τάς προσκυνούν και τάς καταστρέφουν.

Έπάνω αριστερά: Ύμνος εις τήν Ἁγίαν Τριάδα, τόν ὅποιον συνέθεσεν ὁ ἴδιος Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ματθαῖος καί ἐξετύπωσε αὐτόν μέ τήν Ὁρθόδοξον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Έπάνω δεξιά: Φυλλάδιον, μέ τόν Ὑμνον εις τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, τόν ὅποιον συνέθεσεν ὁ Ἀοιδίμος Ἱεράρχης Ματθαῖος, ἔχον τήν εἰκόνα τῆς ἐκ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί φέρον καί τήν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν του. Τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως ἀρέσκειτο νά τήν δημοσιεύη πολλάκις εἰς τά περιοδικά καί εἰς τάς Νουθετικάς ἐπιστολάς του.

Άνω αριστερά: Τό ἐξώφυλλον τοῦ περιοδικοῦ «Π.Θ.Μ.» Ἰούνιος 1947, μέ τήν εἰκόνα «Ἄξιον Ἐστί», ὅπου καί ἡ Ἁγία Τριάς, οὕτω: Ὁ Χριστός ἐν ἀγκάλαις τῆς Παναγίας, ἄνωθεν τῆς ὁποίας εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος ΠΑΤΗΡ ὡς Παλαιός τῶν ἡμερῶν καί τό Πανάγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει Περιστερᾶς.

Μέσον: Τό ἐξώφυλλον τοῦ περιοδικοῦ «Π.Θ.Μ.», Ἰανουάριος 1948, φέρον τήν εἰκόνα τοῦ Τριμόρφου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ (τοῦ ἐνσαρκωμένου Θεοῦ Λόγου) μετά τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἄνωθεν τῶν ὁποίων εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος ΠΑΤΗΡ καί τό Πανάγιον Πνεῦμα, ἦτοι καί τά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Άνω δεξιά: Τό χειροκέντητον ἐπιγονάτιον τοῦ Ἁγίου Πατρός Ματθαίου, μέ τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τό ὅποιον εἶχεν ἐν χρήσει ὅταν ἱερουροῦσε (ἔργον ἐποχῆς τοῦ 1940).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ Α΄ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ (8-9-1937).

Άρχπος Ματθαίος: «**Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ**» (Εγκύκλιος Έπιστολή του Έπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου 8-9-1937).

Ο Έπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαίος, όταν απέκοψε τούς έκπεσόντας άρχιερείς Δημητριάδος Γερμανόν (Μαυρομάτην) και πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον (Καβουρίδην), ένημέρωσε τό Πλήρωμα τής Έκκλησίας δι' Έπιστολών. Είς μίαν έξ αυτών, τής 8-9-1937, ή όποία είναι **ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ κατά των σημερινών Νεοεικονομάχων**. γράφει, εις τήν σελίδαν (2):

«...έπειδή ρητώς και έγγραφως έδήλωσαν ότι και παρά του Νεοημερολογίτου κακοδόξου πατριάρχου εάν τελεσθή άγιον μύρον έχει τήν άγιαστικήν χάριν, ως έπίσης μετέρχονται μέτρα έπεικίας, οικονομίας και συγκαταβάσεως, δυνάμενα νά άλλοιώσουν τελείως τήν ακρίβειαν τής Όρθοδοξίας και τό φοβερότερον νά μάς καταλήξουν εις τήν άποσύνθεσιν, μετήλλαξαν δέ τόν τίτλον τής «Έλληνικής θρησκευτικής κοινότητος των Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών» και **τό ιερόν ήμών σύμβολον, τήν εικόνα τής Αγίας Τριάδος** διά του τίτλου «Πανελλήνιος Θρησκευτική και Έθνική Όρθόδοξος Κοινωνία» και αντί τής **Αγίας Εικόνας** εκράτησαν μόνον τόν Σταυρόν, έγκαταλείψαντες τό «Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών» ύπέρ ου τίτλου πρός στήριξιν ύπερηγωνίσθημεν. Τούτων άπάντων ένεκεν ήναγκάσθημεν μέ πόνον ψυχής νά διακόψωμεν μετ' αυτών, πάσαν πνευματικήν επικοινωνίαν ως επικινδύνους του Ίεροϋ ήμών άγώνος . . .».

Δύο φωτογραφίαί του Ίεροϋ Παρεκκλησίου, έπ' όνόματι τής Αγίας Τριάδος εις τήν Ίεράν Μονήν Παναγίας Κερατέας Αττικής, τό όποιον ώκωδόμησεν ό Αοίδιμος Ίεράρχης και Κτίτωρ

τής Μονής Ματθαίος, έχον εις τό τέμπλον αυτου τήν παροϋσαν Εικόνα τής ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ μέ τήν Παναγίαν και τούς Άγίους Άγγέλους. (Συμβολική εικών τής ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ).

Όλαι αί δημοσιευθεΐσαι εικόνες τής ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ και τής ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ άποτελοϋν Άπάντησιν ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΝ κατά των νεοφανών Αιρετικών ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΩΝ όλων των άποχρώσεων.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
(Συμβολική εικών τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ)

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν εὐρίσκεται εἰς τὸ τέμπλον τοῦ παρεκκλησίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας Κερατέας, περὶ τοῦ ὁποίου δημοσιεύονται φωτογραφίαι εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΕΥ ΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΥΤΡΟΥ

Τό Ώμοφόριον τοῦ Ἀοιδίμου Ἱεράρχου Ματθαίου τό ὅποιον φυλάσσεται μέχρι σήμερα, εἰς τό Δεσποτικόν τῆς Μονῆς, φέρον χειροκέντητον εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἄνευ Μαιῶν καί Λουτροῦ. **Ἀριστερά:** Ὅλο τό Ώμοφόριον. **Δεξιά:** Λεπτομέρεια τοῦ εἰκόνοσ τῆς Γεννήσεως ἀπό τό ἐν λόγῳ ὡμοφόριον.

Ἀριστερά: Τό ἐξώφυλλον τοῦ «Π.Θ.Μ.» Δεκέμβριος 1948, μέ τήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἄνευ Μαιῶν καί Λουτροῦ, καί ἄνευ τοῦ Διαβόλου ὡς δῆθεν βοσκοῦ συνομιλοῦντος μετά τοῦ Δικαίου Ἰωσήφ.

Δεξιά: Ἀκόμα μία παρομοία εἰκὼν τῆς Γεννήσεως δημοσιευμένη εἰς Νουθετικήν Ἐπιστολήν τοῦ Ματθαίου τοῦ Α' (μετά τό 1935) εἰς τήν ὁποίαν ὑπάρχει καί ἰδιόχειρος ὑπογραφή του ὡς Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΟΥ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟΥ

Εἰς τό ὀπισθόφυλλον τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιεύομεν 2 ἀνέκδοτες εἰκόνας χειροποίητες καί χρυσοκέντητες, ἔργα τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Θεοτόκου Πευκοβουνογιατρῖσσης, εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς.

Ἡ εἰκὼν τῆς σελίδος 95, ἔργον τοῦ 1989, εἶναι ἡ **Κυρία Θεοτόκος** τό «**ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ**», τῆς ὁποίας ἡ μνήμη ἐορτάζεται τήν 11ην Ἰουνίου, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁμωνύμου θαύματος τοῦ γενομένου διά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, εἰς τό Κελλίον «**Λάκκος τοῦ Ἄδειν**» τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Εἰκονίζει δέ τήν Θεοτόκον βαστάζουσαν τόν **Κ.Η.Ι. Χριστόν**, ἄνωθεν τόν **Ἄναρχον Πατέρα** ὡς «**Παλαιόν τῶν ἡμερῶν**» καί τό **Πανάγιον Πνεῦμα**, ἐν εἶδει Περιστερᾶς.

Ἡ εἰκὼν τῆς σελίδος 96, ἔργον τοῦ 1981-1982, εἶναι ἡ ἐπονομαζομένη «**ΡΑΒΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΡΙΖΗΣ ΙΕΣΣΑΙ**» καί εἶναι εἰς τήν Ὁραϊάν Πύλνν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰσοδίων Θεοτόκου Πευκοβουνογιατρῖσσης, εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς. Εἰκονίζει τόν Ἰεσσαί καί τοὺς Προφῆτας, οἱ ὅποιοι προεφήτευσαν τήν Γέννησιν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς καί τήν Θεοτόκον. Εἰκονίζει ἐπίσης ἄνωθεν τόν **Ἄναρχον Θεόν Πατέρα** ὡς ὠραματίστην ὑπό τῶν Προφητῶν ὡς «**Παλαιός τῶν ἡμερῶν**», τόν **Σαρκοθένα Μονογενῆ Υἱόν**, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Θεοτόκου καί τό **Πανάγιον Πνεῦμα** ἐν εἶδει Περιστερᾶς.

Καί εἰς τὰς δύο αὐτὰς εἰκόνας δηλαδὴ εἰκονίζεται ἡ **ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ**, ἡ ὁποία **Ἐνεργεῖ καί Ταυτουργεῖ** εἰς ὀλόκληρον τόν ἀόρατον καί ὀρατόν κόσμον, καθὼς μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες, ὅτι «**τὰ πάντα συντελοῦνται ἐκ Πατρός δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι**». Τὰς ἐν λόγῳ δύο εἰκόνας, μέ τήν συμβολικὴν εἰκόνισιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, δημοσιεύομεν διότι οἱ Αἱρετικοὶ Νεοεικονομάχοι τὰς θεωροῦν αἰρετικὰς καί εἰδῶλα καί τὰς καταστρέφουν.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

«Άρα ή πίστις έξ άκοής,
ή δέ άκοή διά ρήματος Θεού»
(Ρωμ. Γ' 17).

Άγαπητοί έν Χριστώ αδελφοί.

Χριστιανοί, αδελφοί του Χριστού και κατά υιοθεσία τέκνα του Θεού Πατρός.

Μās έδωσε ό Χριστός τό όνομά Του, και μās έκανε αδελφούς Του. Μās κάλεσε ώς Θεός κοντά Του, και μās έκανε παιδιά του δικου Του Πατέρα. Μās έπλυνε μέ τό Άγιο Βάπτισμα από την άχαρη άμαρτία του θελήματός μας. Μās έθαψε στο Θάνατό Του και μās άνέστησε στη Ζωή Του. Μās έντυσε μέ άφθαρσία άγγελική. Μās έθρεψε μέ την Σάρκα Του και μās πότισε μέ τό Αίμα Του. Έβαλε και την ανθρώπινη σάρκα Του στο Θρόνο Του, για να την λατρεύη στο Πρόσωπό Του κάθε κτίσμα, για να την προσκυνά παν γόνου, έπουρανίων, έπιγειών και καταχθονίων δυνάμεων ώς όμόθεον. Μās έτοίμασε και Βασιλεία αιώνια, για να βασιλέψωμε μαζί Του ό καθένas μας, για να άπολαύσωμε την Δόξα Του, για να χαρούμε την Εύλογία Του, άρχής γενομένης άπ' αυτή τή ζωή, σέ τούτη έδω τή γή.

Είμαστε λοιπόν στην Κοινωνία των κλητών του Θεού. Είμαστε στην Έκκλησία της Άγίας Τριάδος.

Όμως «πολλοί οί κλητοί, όλίγοι δέ οί έκλεκτοί». Οί άνθρωποι του Θεού είναι λίγοι, έμεις είμαστε πολλοί.

Τί ξεχωρίζει, άραγε, τους έκλεκτούς από τους κλητούς; Τί ξεχωρίζει τους λίγους από τους πολλούς; Τί ξεχωρίζει τους ανθρώπους του Θεού από μās;

Τους έκλεκτούς τους χαρακτηρίζει ή πίστη. Οί Θεόφορονες δέν λατρεύουν την κτίση αλλά τον Κτίσαντα.

Όλα τά όντα έχουν άρχή ύπάρξεως. Ό,τι ύπάρχει, ύπάρχει έξ αίτίας κάποιου άλλου όντος. Τό είναι του άντλείται από άλλο όν. Κανένα όν δέν έχει μέσα του την αίτία της πραγματικότητος του. Η όντότητα κάθε ό-

ντος παραπέμπει σέ έξωτερικό αίτιο και όχι στη φύση αυτου του όντος.

Από τή στιγμή λοιπόν που ύπάρχει έστω και ένα όν, άποδεικνύεται πέραν πάσης λογικής άντιλογίας ότι είναι άδύνατο να μην ύπάρχει ό άναίτιως όν, ό Θεός.

Ό Θεός είναι εκ φύσεως. Ό Θεός είναι ό ΩΝ. Ό Θεός δέν μπορεί παρά να είναι. Ό Θεός είναι τό άναίτιον όν, ό όντως ΉΩν, ό Άναρχος.

Ότε ένα λογικό έπιχείρημα δέν ύπάρχει κατά της ύπάρξεως του Θεού. Κατά της ύπάρξεως του Θεού ύπάρχει μόνο τρόπος ζωής, και αυτος παράλογος. Κατά της ύπάρξεως του Θεού ύπάρχει μόνο έγώισμός. Κατά της ύπάρξεως του Θεού ύπάρχει μόνο φαντασία. Κατά της ύπάρξεως του Θεού ύπάρχει μόνο φιλαργυρία, ήτις έστιν ειδωλολατρία.

Οί έκλεκτοί βρίσκουν τον έαυτό τους στο Θεό. Οί πολλοί χάνουν τον έαυτό τους στα κτίσματα. Οί έκλεκτοί έμπιστεύονται τον έαυτό τους στο Θεό. Οί πολλοί δίνουν τον έαυτό τους στα κτίσματα. Οί έκλεκτοί διαλέγουν για τον έαυτό τους ό,τι εντέλλεται ό Θεός. Οί πολλοί επιδιώκουν για τον έαυτό τους ό,τι τους άρέσει από τον σωρό των όσων βλέπουν γύρω τους. Οί έκλεκτοί άγαπάνε τό θέλημα του Θεού. Οί πολλοί δέν έχουν χρόνο παρά μόνο για τό θέλημά των, για την έπιθυμία των κτισμάτων.

Άγαπητοί έν Χριστώ αδελφοί.

Υπάρχει ό άπιστος ό όποιος διαμαρτύρεται πώς δέν ξερει άν ύπάρχη Θεός, και γιαυτό δέν τον πιστεύει. Υπάρχει ό άπιστος ό όποιος διαμαρτύρεται πώς έχει χάσει κάθε ιδέα για τους ανθρώπους του Θεού, πώς έχει προδοθή ή έμπιστοσύνη του στους ανθρώπους της Έκκλησίας, και γι' αυτό θέτει όρο στον Θεό, «Άν ύπάρχηξ, δείξε μου ποι-

ός είσαι και γώ θά σέ πιστέψω. Δείξε μου ότι υπάρχουν, και γώ ξέρω μετά τί θά πρέπει νά κάνω για νά σέ υπακούσω, για νά σ' ευχαριστήσω». Μέχρι δέ νά εκπληρώση ο Θεός τόν όρο του άπιστου, ο άπιστος παίρνει άδεια από τή συνείδησή του για νά ζήση κατά τρόπο πού ξέρει πώς είναι αντίθεος.

Είδε λοιπόν ο άπιστος τήν διαφορά τής πίστεως και τής άπιστίας, πώς είναι διαφορά τρόπου ζωής, και έγείρει προφάσεις μόνο και μόνο υπέρ τής επιθυμίας τής άμαρτίας. Άντιθεολογεί, για νά ζήση σαν ειδωλολάτρης.

Έλα τώρα, φίλε μας άπιστε, και λέγε. Άν άρρωστήσης, θά προκαλέσης τόν γιατρό νά σοῦ άποδείξει ότι υπάρχει ιατρική, ή θά τρέξης νά υποβάλης τόν έαυτό σου σέ θεραπεία; - Θά τρέξης. Και άν δέν μάθης πρώτα, ότι βρέθηκε φάρμακο για τόν καρκίνο, δέν θά πās στό νοσοκομείο για νά αναζητήσης θεραπεία σ' αυτή τήν άρρώστια σου; - Θά πās. Τί πειράζεις λοιπόν τόν Θεό και του θέτεις όρους;

Τόν Θεό δέν θά τόν βρής στίς θεωρίες του άνθρωπίνου λογισμού. Τόν Θεό δέν θά τόν συναντήσης τυχαία ανάμεσα στά κτίσματα. Ο Θεός δέν είναι αντικείμενο γνώσης και περιέργειας. Ο Θεός κρύβεται από τούς περιέργους. Ο Θεός κρύβεται μέσα στις έντολές Του. Θά άνοιξης μέ τίς πράξεις σου τίς έντολές του Θεού; Θά σοῦ άποκαλυφθή και ο Θεός. Ο Θεός είναι πιστός, και μόνο στους πιστούς έμπιστεύεται τήν άποκάλυψή Του.

Άγαπητοί έν Χριστώ άδελφοί.

Υπάρχει κοντά μας κι ένας άλλος άπιστος, ο πιστός άπιστος. Υπάρχει ο πιστός, ο όποιος για νά ζήση σαν τόν ειδωλολάτρη, κάνει μιά βολική (ίσως διαβολική) διάκριση μεταξύ πίστεως και πράξεως. Μέ τά χείλη όμολογεί πίστη στό Θεό, αλλά στή καρδιά του κρύβει άλλους θησαυρούς. Κάθε Κυριακή μπορεί νά τρέχη στήν Έκκλησιά, αλλά φθονεί τόν άδελφό του τόν Χριστιανό και δέν θέλει νά τόν δῆ μπροστά του, παρ

μόνο άν είναι για νά τόν σκάση. Μπορεί νά κάνη τόν σταυρό του μιά χαρά, αλλά δέν πρόκειται νά άνεχθῆ και νά τόν θίξουν. Τήν ταπεινώση τήν ζητάει από τούς άλλους, και όσο οί άλλοι δέν άναγνωρίζουν τήν άξία του, σίγουρα τούς λείπει πολλή άρετή. Κριτική αυτός πάντως δέν πρόκειται νά δεχθῆ από όποιον και όποιον. Τόν γνωρίζετε αυτόν τόν πιστό;

Υπάρχει ο πιστός ο όποιος πανικοβάλλεται άν οί νέες του καταθέσεις στήν Τράπεζα δέν φθάνουν κάθε χρόνο σέ πενταψήφιο άριθμό. Υπάρχει ο πιστός ο όποιος τό έβαλε manía νά κυριεύση τόν μισό κόσμο, δήθεν νά μήν κατηγορηθῆ για τεμπελιά έν ώρα κρίσεως. Υπάρχει ο πιστός ο όποιος δέν μπορεί νά μένη κοινωνικά πίσω. Υπάρχει ο πιστός ο όποιος κάνει για τόν έαυτό του όλες τίς έξαιρέσεις των κανόνων, και έξαντλεί στους άλλους όλη τήν αὐστηρότητα των νόμων. Υπάρχει ο πιστός ο όποιος ούτε νά συγχωρῆ θέλει, ούτε νά μετανοῆ ξέρει. Υπάρχει ο πιστός ο όποιος νόμο δέν κρατάει, αλλά κάνει τόν δάσκαλο. Σίγουρα τόν βλέπετε αυτόν τόν πιστό.

Όμως ή βολική διάκριση μεταξύ πίστεως και έργων είναι κάλπικη. Δέν άντιστοιχεί σέ καμία πραγματικότητα. Η βολική διάκριση μεταξύ πίστεως και έργων είναι άχρηστη. Δέν φέρει ευτυχία. Η βολική διάκριση μεταξύ πίστεως και έργων είναι ζημιογόνος. Άδειάζει από περιεχόμενο τήν ζωή.

Ποιά πραγματικότητα άντιστοιχεί σέ κείνη τή φιλία, όταν ο φίλος δέν συμμετέχει ούτε στή χαρά σου, ούτε στή λύπη σου, ούτε στήν ανάγκη σου, ούτε στόν πλοῦτο σου; Ποιά ή ευτυχία εκείνου του γάμου, όταν οί σύζυγοι είναι μέν κατ' όνομα σύζυγοι, αλλά στήν πράξη είναι άπιστοι και άτιμοι στό σύντροφό τους; Ποιό τό όφελος νά έχης πτυχίο και τίτλο προφέσορα, όταν είσαι αναλφάβητος; Μηδέν και πάλι μηδέν.

Τί κάθεται λοιπόν δίπλα στήν πηγή, μέσ' στό κατακαλόκαιρο, και δέν σκύβεις νά πιης; Θά σοῦ πέση ή υπόληψη; Τί χρίσειςαι

Χριστιανός, και δέν απλώνεις τό χέρι σου στόν πλοῦτο τοῦ Χριστοῦ; Θά σέ κουράσουν τά δῶρα τοῦ Θεοῦ; Σέ κουράζει ἡ ἀρετή, και σέ ξεκουράζει ἡ ἀνομία; Σέ κουράζει ὁ Θεός, και σέ ξεκουράζει ὁ ἐγωισμός; Γεννήθηκες θνητός, και δέν θέλεις δῶρο τήν ἀθανασία; Βαπτίστηκες στήν ἀθανασία, και ζεις ὡς θνητόψυχος; Μοιράζεται μέ θυσία μαζί σου τήν ἀγάπη Του ὁ Θεός, και σύ κοινοκείς στό μῖσος; Ναί, και πάλι ναί. "Ε, λοιπόν,

Κι ἄν ἀπολαύσης κάθε ἡδονή,
Κι ἄν ἀποκτήσης κάθε δόξα,
Κι ἄν πλούτη μαζώξεις ὅσα δεῖς,
Και πάλι δέν θά εὐτυχήσης.

Ἔχεις τό ἄκτιστο πάνω σου,
πού ἀπό τή γῆ ἔξω σέ βγάζει,
νά μήν χωρᾶς μέσα στό δέρμα σου,
κι ὅπου σταθεῖς νά σέ κουράζη,

νά ἀλαργεύης ἀπό δῶ,
τό τώρα νά μήν σέ κρατάη,
τό ἔχω νά μήν ἀρκῆ στό εἶναι σου,
τό κάνω νά μήν σοῦ φτάνη,

νά ἔχης ἀνάγκη τό Θεό,
Ἄββᾶ, ὁ Πατήρ, νά κραάζης,
. . . . . ἄπιστε, ...
εἰκόνα σέ θολό γυαλί,
τό ἀρχετύπο σου ψάχνεις.

Μά ψάχνω, και δέν θέλω νά τό βρῶ; Ψάχνω, και ὅταν τό βρῶ σκω τό ἀφήνω; Γιατί; Γιατί, ὅταν ξέρω τό τοῦ Θεοῦ, τό δικό μου πάλι θέλω νά κάνω;

Γιατί ἡ ζωῆ δέν εἶναι θέμα γνώσης. Εἶναι θέμα πίστεως. Εἶναι θέμα ἀγάπης.

Ἡ πίστη δέν εἶναι μιᾶ ἐλλειπῆς μορφῆ γνώσης. Ἡ πίστη δέν εἶναι μιᾶ τυφλή παραδοχή. Ἡ πίστη δέν εἶναι ὑποκειμενική, δέν εἶναι αἰόλη στή σχετικότητα. Ἡ πίστη δέν ἀντλείται ἀπό αὐτόν πού πιστεύει, δέν ἀντλείται ἀπό τόν πιστεύοντα, ἀλλά ἀπό τό πιστευτό, ἀπό τό ἀξιόπιστο. Τό ἀντίθετο τῆς πίστεως στό Θεό εἶναι ἡ πίστη σέ ἕνα εἶδωλο.

Ἀλλά ἡ πίστη σέ ἕνα εἶδωλο δέν εἶναι ἀπλᾶ μιᾶ διαφορετική πίστη. Εἶναι ἀπιστία. Τό εἶδωλο δέν ἐμπνέει πίστη. Ὁ Θεός ἐμπνέει πίστη. Γιαυτό, ὅποιος πιστεύει στό εἶδωλο δέν ἔχει πίστη, ἀλλά ἀσκεῖται στήν ἀπιστία και ὄντολογικά αἰμορραγεῖ.

Ἡ πίστη εἶναι δεσμός ζωῆς μέ τό Θεό. Ἡ πίστη εἶναι θηλασμός ἀπό τό Θεό. Ἡ πίστη εἶναι οἰκοδόμηση τοῦ εἶναι μου στό Θεό. Ἡ πίστη εἶναι ἀπόκτηση ὄντος ἀπό τόν ὄντως ὄντα. Ἡ πίστη εἶναι συγκατοίκηση και συντροφιά μέ τόν Παντοδύναμο Τρισυπόστατο Θεό. Εἶναι μετοχή στίς ἄκτιστες ἐnergείες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ εἰδωλόλατρης ἀρνεῖται τήν πραγματική πραγματικότητα, τόν Θεό, και δέχεται ὡς μόνη πραγματικότητα τήν ρέουσιν κτίσιν, τά ἐρχόμενα και παρερχόμενα. Ὡς ἐκ τούτου, ὄχι μόνο δέν ἀποκτᾶ ὄντότητα ἀπό τίς χάρες τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον δέν ἐμπιστεύεται τό εἶναι του νά δομηθῆ ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τό χωρίζει ἀπό τόν Θεό μέ τόν ἐγωισμό του, τό ἀποδομεῖ μέ τά ἔργα τῆς φαντασίας του, τό προσαράζει σέ τόπους αἰτοπίας τῆς ἐπιθυμίας του, τό συντρίβει μέσα στήν κτίση.

Ὁ εἰδωλόλατρης τελικά δέν βρίσκεται μόνο στόν Ὀλυμπο, μέ λιβάδι στό χέρι γιά τόν Δία και τήν Ἥρα. Εἶναι και μέσ' τήν Ἐκκλησία, μέ τό Ψαλτήρι τοῦ Δαβὶδ τήν Κυριακή και τό Εὐαγγέλιο στό χέρι. Τό εἶδωλο τό ἔχει μέσα στήν καρδιά, ὅπου κρυφά σκύβει και τό φιλά. Τιμημένο μου εἶδωλο, τό δόλιο τό ἐγώ μου. Γλυκό μου εἶδωλο, ὁ πόθος τῆς ἡδονῆς μου. Ὀδυνηρό μου εἶδωλο, ἡ ἐπιθυμία μου γιά πλοῦτο. Εὐθραστό μου εἶδωλο, ἡ δημόσια εἰκόνα μου.

Φαντάζομαι μιᾶ πραγματικότητα, κι αὐτή μ' ἄλυσόδενει. Ζῶ στήν τυραννία τῆς φαντασίας μου. Και ὁ ἐλευθερωτής Θεός, ὁ ὄντως ὄν, ὅσο δέν κάνει αὐτό πού θέλω ἐγώ, μου εἶναι ἄχρηστος, μέσα μου δέν χωράει, και ἐγώ κοντά Του δέν μπορῶ.

Πέρα ἀπό τήν πίστη, λοιπόν, ὑπάρχει μόνο του και καταμόναχο τό ἐγώ μέ τό θλιβερό του βασιλεῖο.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΩΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιολογίας, ἥτις πηγάζει μὲν ἐκ τῆς Παναγιρέσεως τοῦ Ἀντιχριστοῦ καὶ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δὲ τῶν θρασυτάτων Θεομάχων, Τριαδομάχων, Θεοχριστομάχων, Ἐκκλησιολογῶν, Σωτηριομάχων, Λ. Δ. Κτενᾶ, Παν. Ἀλεξοπούλου καὶ Χρυσοστ. Τζανῆ, εἰσεπήδησεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνεχίζεται ἡ εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ «Κ.Ε.Ο.» ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, «Περὶ τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», Αἴγινα, 1913. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀνακεφαλαιώνει ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις, ἥτοι, αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες καὶ ἡ Ἱερά Ὑμνολογία, περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον, τουτέστιν τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ.

Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων, πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀναγνώστου.

(Συνέχεια Ἐβδόμη ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΘΕΝΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ(1) ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία ὡς θεοσύστατον(2) ἵδρυμα καθοδηγεῖται ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοῦ μένοντος ἐν αὐτῇ(3) εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ἀποφαίνοντος αὐτὴν ἀλάθητον(4) τῶν δογμάτων γνώμονα «στύλον καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας». Αὕτη διαφυλάττει ἀγνήν καὶ ἀπαραχάρακτον τὴν Ἀποστολικὴν Διδασκαλίαν.(5) Αὕτη μό-

(1) Τῆς Ἐκκλησίας ἡ αὐθεντία καὶ τὸ κύρος εἰσὶν ἰδιώματα ἀπόλυτα καὶ ἐδραῖα καὶ φυσικά. Οὐ σχετικῶς βαθμοῦ, οὐδὲ κυμαινομένης στάθμης, οὐδέ κατ' ἐπίστακτον τρόπον προσδίδεται κύρος καὶ αὐθεντία τῇ Ἐκκλησίᾳ. Πηγαῖα γὰρ εἰσὶν ἐν Αὐτῇ καὶ ἀκλόνητα καὶ αἰδία, διὰ τὸ εἶναι τὴν Κεφαλὴν Αὐτῆς τὸν Θεόν. Τὴν Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ἤκουσας; Ἀληθείας χρηστότητα ἐγεύθης. Τὴν Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ἤκουσας; Γενναιότητι βεβαιώτητος ἐστερεώθη ἡ καρδιά σου. Τὴν Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ἤκουσας; Τὸν Θεὸν λαλοῦντα ἐνωτίσθης.

(2) Καὶ τὸν κόσμον, ὁ Θεὸς τὸν ἐσύστησεν, ἀλλὰ δὲν λέγεται Θεοσύστατος. Ἡ Ἐκκλησία λέγεται Θεοσύστατος, ὅχι μόνον ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς περὶ τὸν Θεόν, καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ συσταθεῖσα, καὶ ὡς τὸν Θεὸν ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ, καὶ Κεφαλὴν ἔχουσα τὸν Θεόν, καὶ ὡς εἰς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ τὴν Ὑπόστασιν Αὐτῆς ἔχουσα, Θεοὑπόστατος οὐσα.

(3), (4), (5) Βλέπε εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα.

νη δύναται νά ποδηγητῆ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ νά τελῆ ὁ μόνος ἀλάθητος κριτῆς ὁ δικαιούμενος νά ἀποφανθῆ περὶ τῶν σωτηριωδῶν ἀληθειῶν τῆς ἀποκαλυφθείσης διδασκαλίας καὶ νά ἐξελέγξῃ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην.(6) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐκπροσωπούμενη ὑπὸ τῶν καθ' ὄλου λειτουργῶν αὐτῆς ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις ἐστὶν ὁ μόνος αὐθεντικός κριτῆς καὶ ὁ φυσικός τεταγμένος φρουρός τῆς Θεοπνεύστου Διδασκαλίας.(7) Ἡ Ἐκκλησία ἀποφαίνεται περὶ τῆς γνησιότητος καὶ τοῦ κύρους τῶν Ἁγίων Γραφῶν.(8) Αὕτη ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἀκριβοῦς διατηρήσεως ἐν τοῖς ἑαυτῆς κόλποις τῆς γνησίας καὶ ἀδιαφθόρου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως καὶ Διδασκαλίας.(9) Αὕτη μόνη δύναται νά βεβαιώσῃ, ἐρμηνεύσῃ καὶ διατυπώσῃ τὰς ἀποκαλυφθείσας

(3) Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μένει τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἐκ τῶν ἐνδω Αὐτὴν καθοδηγεῖ. Οὐκ ἐξώθεν καὶ κατὰ περίστασιν ἐπ' Αὐτῆς ἐνεργεῖ ἢ ὡς διὰ χαλινοῦ Αὐτὴν βιάζει, ἀλλ' ἔσωθεν ὡς ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα στερεῶς ὁδηγεῖ μετ' ἀληθοῦς αὐθεντίας καὶ κυριότητος, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ εἰς τὸν αἰῶνα.

(4) Πείραν τῆς Ἐκκλησίας ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ λαμβάνομεν, ἀλλ' Αὕτη Ἀληθείας Αἰωνίου Ἀλάθητος Γνώμων ἐντυγχάνει, τοῦ ἐν Αὐτῇ ἐνοικούντος Ἁγίου Πνεύματος ἀσφαλῶς βεβαιούντος. Κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «ὅταν δέ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ΣΤ' 13).

(5) Ἀποστολικὴ εἶναι καὶ λέγεται ἡ Διδασκαλία τῆς Ἀληθείας, καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν Ὀρθὴ Πίστις, καὶ ἡ τῆς Ἱερατικῆς τάξεως Διαδοχῆ, καὶ ἡ Μία Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἀλλ' οὐχὶ ὅτι ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἐπενοήθη, οὐδὲ ὅτι πρὸ τῶν Ἀποστόλων ἦτο ἀνύπαρκτος καὶ ὅτι ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἔλαβεν ἀρχὴν. Ἦν γὰρ καὶ πρὸ τῶν Ἀποστόλων ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεοσέβεια καὶ ἡ Ἀληθὴς πρὸς τὸν Θεὸν Λατρεία.

Οὐχ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων κατέστη Ἐκκλησία ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέστησαν Ἀπόστολοι οἱ Ἀπόστολοι, τουτέστιν ἐν τῇ πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Κοινωνία Ἀγάπης καὶ Σχέσει Πίστεως καὶ Ἐνότητι Θεώσεως τῆς κατὰ Χάριν. Ἦκουσας τὴν Διδασκαλίαν ἢ τὴν Πίστιν ἢ τὴν Διαδοχὴν ἢ τὴν Ἐκκλησίαν καλουμένην «Ἀποστολικήν»; Νόησον αὐτὴν Βεβαίαν, Ἀπόλυτον, Ἀλάθητον, Ἐγκυρον, Αὐθεντικὴν, ὡς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ τοῖς πιστοῖς Ἀποστόλοις ἀκριβῶς πεπιστευμένην, ὡς μηδὲν ἔτι δεούσης καὶ εἰς οὐδέν σφαλλούσης.

(6) Ζητοῦσιν οἱ φυσικοὶ μίαν, εἰ δυνατόν, *a priori* βεβαιότητα ἐν τῇ ἐμπειρικῇ αὐτῶν ἐπιστήμῃ καὶ οὐχ εὐρίσκουσιν, οὐδὲ ποτε εὐρίσουσιν. Ζητοῦσιν οἱ φιλοσοφούντες μίαν *a priori* ἀλήθειαν ἐν τοῖς συστήμασιν τῶν συλλογισμῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἡ κατοπινὴ ἐξέτασις ἀκυρώνει τὴν προηγουμένην, καὶ ψευδές τὸ ὅλον καταδεικνύει. Ἐζήτει καὶ ὁ ἀρχαῖος ἀστρολόγος σημεῖον ἀκίνητον καὶ σταθερόν ἵνα καὶ τὴν γῆν τῆς θέσεώς της κινήσῃ, ἀλλ' οὐχ ἠῦρεν. Ἀσταθὴ πάντα τὰ ἐν χρόνῳ. Μόνη ἐν χρόνῳ ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὸ ἀκίνητον καὶ ἀταλάντευτον κριτήριον διὰ νά ἀποφαίνεται τὴν ἀλήθειαν καὶ νά ἐξελέγῃ τὸ ψεῦδος. Μόνη ἐν χρόνῳ ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὸ ἀλάθητον κριτήριον διὰ νά κρίνῃ μεταξὺ σωτηρίας καὶ πλάνης. Μόνη ἐν χρόνῳ ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὸ ἄχρονον καὶ *a priori*. Διότι ἡ Ἐκκλησία οὐκ ἐκ τοῦ χρόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐστίν.

(7) Θεοῦ τὴν διδασκαλίαν μετ' αὐθεντίας ἡ Ἐκκλησία φρουρεῖ καὶ διδάσκει, ὡς ἐκ φύσεως ἐν ἑαυτῇ τὴν Ἀλήθειαν ἔχουσα καὶ τὸ ψεῦδος ἀπορραπίζουσα, τοὺς δὲ πλάνους θεϊκῇ ἰσχύει τῷ ἀναθέματι καθυποβάλλουσα καὶ τῆς Ὑπερουσίας Τριάδος ἀποκόπτουσα. Μὴ τις λοιπὸν μετὰ τῶν τῆς κτίσεως ὄντων, τῶν ἐρχομένων καὶ παρερχομένων καὶ φύσει ἀλλοιωτῶν, τὴν Ἐκκλησίαν συναριθμῆσῃ. Αὕτη γὰρ αἰδίως Μία καὶ Ἁγία καὶ Καθολικὴ, τὴν Θεόδοτον Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ Διαδοχὴν Θεοχάρακτον ἐν Πνεύματι διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς κατέχουσα, τῷ χώρῳ καὶ τῷ χρόνῳ διαπορθμεύει καὶ εἰς τὴν ἀγήρω αἰωνιότητα ἀσφαλῶς τὸ λογικὸν κτίσμα ἐπανεισάγει.

(8) Πηγὴ Ἀληθείας ἡ Ἁγία Γραφή, ὅπως καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις. Ὅμως τίς ἡμᾶς ἐδίδαξε, ποῖα τὰ Βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς; Ἡ Ἐκκλησία. Τίς ὁ κάτοχος τοῦ κριτηρίου τῆς γνησιότητος τῶν Ἱερῶν Γραφῶν; Ἡ Ἐκκλησία. Τίς κρίνει εἰ ταύτη ἔγκυρος Γραφή ἢ ἄκυρος Διδασκαλία; Ἡ Ἐκκλησία. Τίς ἀποφαίνεται περὶ τῶν Κανονικῶν καὶ μὴ Κανονικῶν Βιβλίων; Ἡ Ἐκκλησία. Τίς ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἁγίας Γραφῆς; Ἡ Ἐκκλησία. Τίς οὖν στύλος τῆς ἀδραίωμα τῆς Ἀληθείας; Ἡ Ἐκκλησία.

(9) Ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται ἡ ἀδιάφθορος Ἀποστολικὴ Παράδοσις καὶ ἡ Γνησίᾳ Ἀποστολικῇ Διδασκαλίᾳ. Ὡς ἡ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, διατηρεῖ ἡ Ἐκκλησία τὴν Ἀλήθειαν γνησίαν καὶ ἀδιάφθορον. Γινώσκει γὰρ ἡ μήτηρ τὸ ἐν ἑαυτῇ καὶ οὐκ ἐμφιλοχωρεῖ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἰδίου. Οὐδὲν οὖν ἀμφίβολον ἐν τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ.

ἀληθείας τῆ ἐπιστάσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.(10) Μόνη ἡ Ἐκκλησία χειραγωγεῖ τούς εἰς Χριστόν πιστεῦσαντας εἰς τὴν ὀρθὴν τῶν Ἁγίων Γραφῶν κατανόησιν, καὶ μόνη αὐτὴ ποδηγετεῖ τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, καὶ μόνη αὐτὴ μεριμνᾷ ὑπὲρ αὐτῶν ὅπως ἀσφαλῶς καὶ σταθερῶς πρὸς τὴν σωτηρίαν βαίνωσιν. Ἐν ταύτῃ μόνη οἱ πιστοὶ ἀσφαλῆ ἔχουσι τὴν πεποίθησιν περὶ τῶν ἀληθειῶν, ἅς πιστεύουσι, καὶ περὶ τῆς ψυχικῆς ἑαυτῶν σωτηρίας. Διότι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κιβωτοῦ ταύτης τοῦ Νῶε, οὐδεμία ὑπάρχει σωτηρία.(11) «Πιστεύομεν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσkesthai τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν», ἀποφαινεται ἡ τοῦ Δοσιθεοῦ Ὁμολογία. «Αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀληθὴς Παράκλητος, ὃν πέμπει παρὰ τοῦ Πατρὸς ὁ Χριστὸς τοῦ διδάσκειν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ σκότος ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν διανοίας ἀποδιώκειν».(12) Ἄνευ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας οὐδὲν σταθερόν, οὐδὲν ἀκριβές, οὐδὲν ἀσφαλές πρὸς σωτηρίαν. Μόνη ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας συντηρεῖ ἀλώβητον καὶ ἀδιάφθορον τὴν Ἀποστολικὴν παρακαταθήκην,(13) καὶ διὰ ταύτης μόνης διαιωρίζονται ἀκραιφνεῖς καὶ ἀγναὶ αἱ ἀλήθειαι τοῦ Ἀποστολικοῦ κληρύγματος. Ἄνευ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸ τό πε-

(10) Ἴδου ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ Συνοδικῇ Αὐτῆς Ἐγκυρότητι ἐγκριταὶ καὶ οὐκ ἐν προσωποπαγῇ ἐξουσίᾳ. Ἡ Συνοδικῶς ἀποφαινόμενη Ἐκκλησία, ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὀδηγεῖται, καὶ Αὐτὴ μόνη ἔχει τὸ κύρος ἵνα τὰ αἰώνια ἐν τῷ χρόνῳ βεβαιώσῃ, καὶ τὰ Θεϊκὰ ἐν τῷ κόσμῳ διεξηγησῇ καὶ διατυπώσῃ.

(11) Ἡ Ἐκκλησία παρομοιάζεται μεταφορικῶς καὶ ἀλληγορικῶς, κατὰ κλασικὴν ρητορικὴν ἀποτροπὴν, μὲ τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε. Ἡ Κιβωτός παρέσχε σωτηρίαν ὅταν ἡ ἁμαρτία κατέκλυε τὸν κόσμον, καὶ ἡ κτίσις, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ, ὡς ἔδει, ὑπὸ τῆς κτίσεως κατεκλύετο, τοῦτο ἐστὶν ἡ ξηρὰ ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἡ δὲ σωτήριος Κιβωτός, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἐκτίσθη, καὶ ἐν πίστει ἐκτίσθη, καὶ ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας ἐκτίσθη, καὶ σωτηρίαν ἀνθρώποις καὶ κτῆνεσι, βουλήματι Θεοῦ, παρέσχε. Ἡ Ἐκκλησία παρέχει σωτηρίαν τοῖς ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι ἐργαζομένοις τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τῆς κτίσεως, τοῦτέστιν ἀπὸ τὴν ἀπάτην καὶ πλάνην καὶ σαγήνην τοῦ κόσμου, τὴν Εἰδωλολατρίαν, τὴν Ἀπιστίαν, τὴν Ἀθεΐαν, πρὸς τὸν Ἄκτιστον Κτίστην Ἀγγέλου καὶ ἀνθρώπους ἀνοδικῶς προσάγει.

Ἡ Κιβωτός ἔως Ἀραράτ ἀνήγαγεν. Ἡ Ἐκκλησία ἔως Θεοῦ ἀνάγει. Ἀραράτ τὸν Νῶε προσέλαβεν. Θεὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐξενεδόχησεν. Ἀραράτ, τόπος τῷ Νῶε προσωρινῶς ἐδόθη πρὸς διάσωσιν. Θεός, τόπος τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰώνιος εὐρέθη πρὸς σωτηρίαν. Τύπος καὶ τυπούμενον. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τύπῳ τὸ τυπούμενον καὶ ἐν τῷ τυπούμένῳ ὁ τύπος. Ἔστι μὲν ἡ Ἐκκλησία Κιβωτός. Ἦν δὲ καὶ ἡ Κιβωτός Ἐκκλησία. Ἐκ γὰρ τῆς ἁμαρτίας τὴν λύτρωσιν, καὶ ἐκ τοῦ θανάτου τὴν σωτηρίαν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν συνομιλίαν ἔχει ἡ τε Κιβωτός καὶ ἡ Ἐκκλησία. Κάρφος ἐλαίας, καὶ περιστέρα, καὶ ἔλεος Εἰρήνης, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον τὸ τέλος ἀμφοτέρων, τῆς τε Κιβωτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

(12) Διδάσκει τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ διὰ τῶν Προφητῶν καὶ διὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ διὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καὶ διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ διὰ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, γραπτῆς τε καὶ προφορικῆς. «Ἐρχεῖ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα» (Ἰωήλ Γ' 1), λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ οὕτω τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας ἀποδιώκεται, ἡ δὲ Ἀλήθεια ἐν ταῖς διανοίαις τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀποκαλύπτεται, καὶ διὰ τῶν χειλέων τῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας κηρύττεται, καὶ Οἰκουμενικῶς ὑπὸ Ἁγίων Συνόδων Δόγμασι διατρανοῦται.

(13) Ἀποστολικὴ Παρακαταθήκη, ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ. Μὲ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἐπικυροῦντος καὶ ἐν Οὐρανοῖς ὅσα ὑπὸ ἀνθρώπων κατὰ τὸν Νόμον τοῦ Θελήματος τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς, ἐμπιστεύεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τοῖς πιστοῖς ὁ πλοῦτος τῆς Χάριτος καὶ τῆς Ἀληθείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀλώβητος εἰς τὰς μεταστροφὰς τοῦ χρόνου καὶ ἀδιάφθορος, παρὰ τὸ ἀντίξοον τῆς Ἱστορίας, ἡ Ἀποστολικὴ Παρακαταθήκη, μόνον καὶ μόνον ἔνεκεν τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας.

ριεχόμενον τῆς πίστεως δύναται νά ἀλλοιωθῆ, (14) τό δέ Ἀποστολικόν κήρυγμα εἰς ψιλόν νά περιστῆ ὄνομα. Ἄνευ τῆς ὄρατῆς Ἐκκλησίας τῆς ὑπό τοῦ Θεοῦ ἰδρυθείσης οὐδεμία δύναται νά ὑφίσταται ἐνότης μεταξύ τῶν μελῶν κοινότητός τινος, ὡς μή οὐσης σώματος Χριστοῦ. (15) διότι σῶμα Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, ἧς ἐστι Κεφαλὴ αὐτός ὁ Χριστός. (16) Ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας οὐδεὶς δύναται νά ἐνωθῆ τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, διότι οὐδεὶς μή ἀναγεννηθεῖς καί μή γενόμενος κοινωνός τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χάριτος δύναται νά γίνῃ μέλος Χριστοῦ. (17) Οἱ Διαμαρτυρόμενοι οἱ ὀρίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν ἀόρατον κοινωνίαν, ἄθροισμα τῶν ἐκλεκτῶν, τῶν ἀγίων, *Congregatio Sanctorum*, κοινωνίαν πίστεως, καί Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ἧ ἔνεργεῖ ὁ Σωτῆρ, ἀποκλείουσιν ἑαυτοὺς τῆς διὰ τῆς Ἐκκλησίας χορηγουμένης θείας χάριτος, ὡς ἀμέτοχοι ταύτης ἐναπολειπόμενοι. (18) Οἱ τὴν ὄρατὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀπαρνούμενοι ἀρνοῦνται τὴν

(14) Ἀναλλοίωτος ἀνά τούς αἰῶνας ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις, καί πῶς ἀλλοιωτὴ ἡ Ἐκκλησία, ἡ περιφρουρούσα τὴν Ἀναλλοίωτον Πίστιν; Ἀναλλοίωτος ἀνά τούς αἰῶνας ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις, ὅπως ἐστὶν Ἀναλλοίωτος καί ὁ Θεός, «Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καί οὐκ ἠλλοιώθη» (Μαλαχ. Γ' 6), ἐξ οὗ ἡ Πίστις πηγάζει καί ὅρ' οὗ ἡ Αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας περιφρουρεῖται καί σφραγίζεται.

(15) Μὴ πᾶσα κοινότης ἀνθρώπων Ἐκκλησία, διὰ τὸ μὴ εἶναι Αὐτὴν κατὰ χάριν Σῶμα Χριστοῦ. Μὴ πᾶσα κοινότης ἀνθρώπων Ἐκκλησία, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐνότητα μελῶν ὑπό τοῦ Θεοῦ ἰδρυθείσαν. Μία γάρ κοινότης ἀνθρώπων Ἐκκλησία, ἡ ἔχουσα τὸν Θεόν Ἰδρυτὴν. Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, τὸ κατὰ χάριν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκ μελῶν κτιστῶν συνθέτων. Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, τὸ κατὰ χάριν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δι' Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν ἀρμόζων. Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, τὸ κατὰ χάριν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Βασιλείᾳ εἰσάγων. Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, τὸ κατὰ χάριν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Ἀτρέπτῳ Φωτὶ τῆς Ἀνεσπέρου Αὐτοῦ Ἡμέρας καταγαζών.

(16) Σῶμα Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τόσον οἰκεία καί τόσον ἰδίᾳ τῷ Θεῷ. Οὐ γείτων τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, οὐδὲ ἐπισκέπτης περαστικός, οὐδὲ εὐεργέτης περιστασιακός. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ ὁ Θεός αἰεὶ οἰκεῖ καί μονίμως μονάζει καί τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ξενίζει. Ἀνθρωπῶν ἐνδέχεται τοῦ ἰδίου σώματος χωρίζεσθαι, ὡς ἐν τῷ θανάτῳ, Θεὸν δὲ τῆς Ἐκκλησίας οὐ.

Ἡ οἰκειότης Θεοῦ καί Ἐκκλησίας οὐκ ἔστιν ἐξωτερικὴ, ἀλλὰ οὐσιαστικὴ διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. «Καὶ θῆσω τὴν σκηνὴν μου ἐν ὑμῖν. . . καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός. Ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ ἐξαγαγὼν ὑμᾶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου» (Λευιτ. ΚΣΤ' 11-13). «Ἦμεῖς γάρ ναός Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοιχθῶ ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. . . . καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Β' Κορ. ΣΤ' 16-18). «Ἴνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοί, καγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν. . . ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν, ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς ἐν» (Ἰωάν. ΙΖ' 21-23). Ἡ τελειότης τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἀπὸ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ Χάριν τὴν Ἀκτιστον οἰκειότητα, καὶ ἀλληλοενοίκησιν, καὶ ἐνότητα, καί εἰς αὐτὴν συνίσταται, κατὰ ἀσύγκριτον τινὰ σύγκρισιν παράλληλος οὕσα τῆς τοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ Πατρὸς ἐνότητος.

(17) Μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ μόνον ὁ κοινωνός τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χάριτος δύναται νά γίνῃ. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ εἰς Χριστόν ἐνσωμάτωσις τοῦ ἀνθρώπου. Σῶμα Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί Μητέρα τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν Μυστηρίων τοὺς ἀνθρώπους εἰς μέλη ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ ἀναγεννῶσα. Ὅχι μόνον Σῶμα Χριστοῦ με Κεφαλὴν τὸν Χριστόν νοεῖται ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί τροφοδότης τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Βαβαί, εἰς ποῖον ὕψος ἡ Δύναμις τῆς Ἐκκλησίας ἀνέρχεται.

(18) Οἱ Διαμαρτυρόμενοι, ἀρνοῦμενοι τὴν ἀναγκαιότητα καί τὴν ὑπαρξίν τῆς θείας Χάριτος τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνεργουμένης, μένουν ἀμέτοχοι τῆς θείας Χάριτος, με μόνην τὴν ἀνθρωπίνην αὐτὸς ἕκαστος ἐνεργεῖαν, με μόνην τὴν ἀτομικὴν των ὁ καθ' εἰς κατανόησιν τῶν Γραφῶν καί τὴν ὑποκειμενικὴν των θρησκευτικὴν πεποιθήσιν. Πάντα ἀνθρώπινα τά παρά τοῖς Διαμαρτυρομένοις καί οὐδὲν Θεῖον, εἰ μὴ ἐν μόνῃ τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν. Οὕτω κατὰ πάντα ἀνθρωπίνῃ, καί γυμνῇ τῆς θείας Χάριτος, καί τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ ἀμέτοχος, ἐστὶ καί ἡ ἐκκλησία Κτενᾶ, ἡ κτίσιμα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς πρεσβεύουσα, καί ἐνωσιν μετὰ τοῦ Ἰοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀρνούμενη, καί τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐπὶ κεφαλῆς μὴ θέλουσα.

ουσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τόν συγκεκριμένον αὐτῆς χαρακτήρα, ὅστις παραστᾶ αὐτήν ὡς θεῖον καθίδρυμα ἰδρυθέν ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα διαιωνίσῃ τό ἀπολυτρωτικόν τοῦ Σωτῆρος ἔργον. Οἱ ἑνασμενίζοντες ὅτι εἰσὶ μέλη τῆς ἁοράτου τῶν ἀγίων κοινωνίας, ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος μόνον γινωσκομένης καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ γῆς ἀγίων συγκροτουμένης καὶ ὅτι διὰ τῆς θεωρητικῆς πρὸς τόν Σωτῆρα πίστεως γίνονται κοινωνοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,(19) καὶ ὅτι ὁ Σωτῆρ ἐνεργεῖ ἐν αὐτοῖς τὴν σωτηρίαν ἄνευ τῆς μεσιτείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἰδρυθείσης, ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς, διότι «*extra Ecclesiam nulla salus*». Ἐκτός τῆς Μιάς, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία ὑπάρχει σωτηρία.(20) Ἡ δὲ Ἐκκλησία αὕτη ἐστὶν ὁρατὴ, δέν εἶναι ἀπλῆ κοινωνία ἀνθρώπων εἰς Χριστόν πιστευόντων, ἀλλὰ καὶ θεῖον θρησκευτικόν καθίδρυμα,(21) ἐν ᾧ ἀνετέθη ἡ τήρησις τῶν ἀποκαλυφθειῶν ἀληθειῶν καὶ ἐν ᾧ διενεργεῖται ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀπολύτρωσις, ἐν ᾧ κοινωνεῖ ὁ ἄνθρωπος τῷ Θεῷ καὶ Υἱὸς Θεοῦ γίνεται.(22)

(Συνεχίζεται)

(19) Οὐ θεωρίας ἀνάβασις ἢ μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κοινωνία, οὐδὲ ἀνθρώπου πρακτικὴ ἀναρρίχσις ἢ τῷ Θεῷ προσκόλλησις. Οὐκ ἀνθρώπου ἐπίτευγμα, ἢ μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνία, σχέσις καὶ ἔνωσις. Θεοῦ ἐνέργεια, ἢ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Χάρις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(20) Σωτηρία ἐκτός Ἐκκλησίας θά ἐσήμαινε Ἐκκλησίαν ἐκτός Ἐκκλησίας. Ὅπερ ἀνόητον.

Ὅπου ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ ἐνεργεῖται ἡ Σωτηρία. Καὶ ὅπου ἡ Σωτηρία, ἐκεῖ ἐνεργεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία, τό ἐργαστήριον τῆς Σωτηρίας.

Ἡ Ἐκκλησία, τό Ἁγιαστήριον τῆς λογικῆς κτίσεως.

Ἡ Ἐκκλησία, τό Πανδοχεῖον τῆς Θεώσεως.

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Βασιλεία τῆς Χάριτος.

Πῶς ἐκτός Ἐκκλησίας ἡ Χάρις, ὁ Ἁγιασμός, ἡ Θεώσις, ἡ Σωτηρία;

(21) Εἰπάτωσαν οὖν Ἰουδαῖοι, οἱ ἐπίγειον βασιλείαν τοῦ Μεσσοῦ ἐπιζητοῦντες. Εἰπάτωσαν οὖν καὶ οἱ Ἰουδαίοφρονες Χριστοκτιστίται, οἱ κτιστῆς κεφαλῆς ἐκκλησίαν ἐπιθυμοῦντες. Πῶς Θεῖον καθίδρυμα ἡ Ἐκκλησία, εἰ κτιστὴ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς;

Θεῖον καθίδρυμα ἡ Ἐκκλησία, οὐχ ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι πᾶσα ἡ κτίσις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ἀλλ' οὐκ ἔστι καθίδρυμα Θεῖον. Θεῖον καθίδρυμα ἡ Ἐκκλησία, ὡς πλήρης Ἀκτίστων Χαρίτων, καὶ ὡς τόν Ἄκτιστον ἐν Ἐαυτῇ ἔχουσα, καὶ ὡς ἐν τῷ Θεῷ ἐδραιωμένη, καὶ ὡς παρά τῷ Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἰσταμένη, ὅτε ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρέλθωσιν.

(22) Υἱὸς Θεοῦ γίνεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοῦτο διὰ τὴν Χάριν τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνεργουμένην. Υἱὸς Θεοῦ γίνεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ κοινωνίαν. Υἱὸς Θεοῦ γίνεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀφοῦ γίνεται, ἔδει καὶ τοὺς ὑπεναντίους νοεῖν ὅτι οὐ λέγει ὁ Ἅγιος ὅτι ἐκ φύσεως ἢ κατὰ φύσιν ὁ ἄνθρωπος Θεοποιεῖται, ἀλλὰ κατ' Ἐνέργειαν καὶ κατὰ Χάριν τὴν Ἄκτιστον.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ:

Ἡ παρούσα φωτογραφία ἢ ὅποια εἶναι δημοσιευμένη εἰς τό προηγούμενον τεύχος 20, σελ. 60, εἰς τὴν λεζάντα της ἀναφέρει τὴν ἡμερομηνίαν 27.04.2006 ἢ ὅποια εἶναι λανθασμένη.

Ἡ σωστὴ ἡμερομηνία εἶναι ἡ 27.01.2006.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

*«Κύριος ύπερηφάνους άντιτάσσεται,
ταπεινοίς δέ δίδωσι χάριν»*

(Παροιμ. Σολομ. Γ' 34).

Αιτία παντός κακοῦ εἶναι ἡ ύπερηφάνεια, ὅπως μᾶς τό ύποδεικνύουν καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Αὐτή καί τόν Ἐωσφόρον ἐκ τῆς θέας τοῦ Θεοῦ ἐκρήμνισεν. Ἡ δέ ἀρχή καί ἡ ρίζα τῆς ύπερηφανείας εἶναι ἡ λήθη τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων. Καί ὅσον ἐπεκτείνεται ἡ λήθη, ἡ λησμοσύνη, τῶν ἀμαρτιῶν μας, τόσον ἐδραιώνεται καί παγιώνεται ἡ ύπερηφάνεια στίς καρδιές μας. Ἀπεναντίας, ὅταν ἔχουμε εἰς τόν νοῦν μας τήν μνήμην τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, ἀνθεῖ ἡ ταπεινώσις καί ἡ αὐτομεμψία.

Τά Βλαστάρια τῶν διαφόρων Αἰρέσεων, πού φυτρώνουν κατά καιρούς στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, τήν μισόθειον ύπερηφάνειαν καί τήν ἀνυποταξίαν ἔχουν αἰτίαν. Βρίσκει χώρα στούς ἀνθρώπους πού δέν θέλουν νά ἐξουσιάζονται ἀπό ἄλλον καί πού ἔχουν πεποιθησιν εἰς τήν αὐτοβουλίαν τους. Καί εἶναι ἀδύνατον νά ἐλευθερωθῆ κάποιος ἀπό τήν ύπερηφάνειαν, ἐάν δέν δοκιμάσῃ πικρούς καί μεγάλους πειρασμούς, καί ἐάν δέν καταλάβῃ τήν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης φύσεως καί τήν ἀσθένειά του.

Ὅταν τοῦτο τό πνεῦμα τῆς ύπερηφανείας ἐμβαθύνῃ εἰς τόν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καί ὁ ἀνθρωπος φρονῆ ὅτι κατέχει ἰδίαν παιδείαν, καί αὐτήν ἐκτιμᾷ, φθάνει σέ σημεῖο νά προτιμᾷ αὐτήν ἀπό τήν γνώμην ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄνθρωπος, ἰατρεύεται ὑπό ἀνθρώπου ὅταν δέχεται συμβουλή. Ὁ δέ κυριεύομενος ἐκ τῆς ύπερηφανείας εἶναι ἀδύνατον νά θεραπευτῆ ὑπό ἀνθρώπου

καί νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τήν νόσον αὐτή.

Μόνον ὁ Θεός δύναται νά θεραπεύσῃ καί νά φέρῃ σέ ταπεινώση τόν ύπερήφανο καί ἀλαζόνα νοῦν. Καί ὁ Θεός δέν παύει νά μάχεται κατά τῶν ύπερηφάνων ἕως νά τοῦς φέρῃ σέ ταπεινώση, διότι «Κύριος ύπερηφάνους άντιτάσσεται».

Σέ ύπερήφανον νοῦν δέν εἶναι δυνατόν νά εἰσέλθῃ θεῖος φωτισμός καί θεϊκή ἔλαμψις διά νά κατοικήσῃ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ύπερήφανος στερεῖται διακρίσεως καλοῦ καί κακοῦ καί ἡ ψυχὴ του γίνεταί σπῆλαιο ληστῶν, δηλαδή, οἰκητήριον παντός πονηροῦ πάθους.

Ὅταν ὁ Θεός θελήσῃ νά σώσῃ ψυχὴ βεβυθισμένη ἀπό τά πάθη, ἢ τήν φωτίζει, νά ἀσπασθῆ τήν κρίσιν καί τήν γνώμην τῶν ἄλλων καί νά καθοδηγεῖται ὑπ' αὐτῶν, ἢ (ἐάν πάλι σκληρουνθῆ) τῆς στέλνῃ φρικτούς καί μεγάλους πειρασμούς, γιά νά ταπεινωθῆ. Καί ἂν ὁ ἀνθρωπος ταπεινωθῆ καί κρατήσῃ τήν αὐτομεμψία, τό νά καταδικάζῃ τόν ἑαυτό του, ἀξιῶνεται τοῦ Θεοῦ Ἐλέους. Ἄν ὅμως σκληρύνεται καί κατηγορῆ τοῦς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς αἰτίους τοῦ πειρασμοῦ του, ὁ τοιοῦτος κολάζεται, ἀκόμη καί πρὶν τῆς κολάσεως, διότι δέν θέλει νά ἀπαλλαγῆ διόλου ἀπό τοῦς πειρασμούς. Ἀλλά καί ἡ ψυχὴ του δέν θά βρῆ ποτέ εἰρήνην, ἀφοῦ δέν ἀσπάσθηκε καί δέν ἠγάπησε τήν αὐτοκατηγορία, πού εἶναι τόπος ἀναπαύσεως καί οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ὅμως πολύ δύσκολο νά γνωρίσῃ τήν ύπερηφάνεια ἀκόμη καί αὐτός

πού τήν έχει, και εΐναι κυριευμένος ύπ' αυτῆς.

Τά δέ σημεΐα διά νά καταλάβουμε πότε έχουμε ύπερηφάνεια, εΐναι αυτά:

* Δέν άνεχόμεστε νά έχουμε Κεφαλή και νά μᾶς έξουσιάζη.

* Δέν καταδεχόμεστε νά συμμορφωθοῦμε μέ τίς παραινέσεις και ύποδείξεις τῶν μεγαλυτέρων μας.

* Άντιλογοῦμε όταν μᾶς ἐλέγχουν.

* Τίς νουθεσίες και συμβουλές τῶν ἄλλων τίς θεωροῦμε ὡς δίστομο ρομφαΐα.

* Στίς συμφορές και θλίψεις μας, κατηγοροῦμε τούς ἄλλους ανθρώπους και δικαιολογοῦμε τόν ἑαυτό μας.

* Και στό κάθε τί, ρίχνουμε τήν αΐτία στους ἄλλους.

* Δέν δεχόμεθα καμμΐα παρατήρηση, ἔλεγκο και προσβολή ἀπό τούς συνανθρώπους μας, τά ὁποΐα ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά μᾶς ἔλθουν γιά νά ταπεινωθοῦμε.

Ἄν κάποιος πῆ «θέλω νά ἀπαλλαγῶ ἀπό τήν ύπερηφάνεια, ἀλλά ἀδυνατῶ, δέν ξέρω τί νά πράξω», σ' αὐτόν ἀπαντοῦμε:

• Προσπάθησε νά μήν κατηγορῆς κανένα ἄλλον παρά μόνον τόν ἑαυτόν σου, ὁ,τιδῆποτε λυπηρό και ἄν σοῦ συμβῆ.

• Ποτέ και σέ τίποτα νά μήν ἐνεργῆς μέ αὐτοβουλΐα και χωρίς νά ἐρωτήσης κάποιον πού έχει ἀρμοδιότητα, «ἀνῆρ ἄβουλος καθεαυτοῦ πολέμιος».

• Νά κόβης τό ἴδιον θέλημα, ἀκόμη και σέ αυτά πού ἐσύ νομΐζεις καλά και θεάρεστα, και νά συμμορφώσῃς μέ τίς ὑποδείξεις τῶν ἄλλων, «Σωτηρία ὑπάρχει ἐν πολλῇ βουλῇ».

• Νά δίνης τήν προτεραιότητα στους ἄλλους και νά τιμᾶς τούς πάντας.

• Φρόντιζε ἐνδομύχως, νά ἔχῃς στίς σκέψεις σου, στό λογισμό σου, ὅτι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κάνουν καλύτερη κρίση ἀπό τήν δική σου και ὅτι οἱ κρίσεις τους

εΐναι πιό ὀρθές, ἐνῶ ἡ δική σου κρίση λανθάνεται, ἐκτός ἄν πρόκειται γιά θέματα πίστεως.

Ἔτσι σιγά-σιγά συνηθίζουμε τήν ταπεινώση και φυγαδεύουμε τήν ύπερηφάνεια. Ἡ τέλεια ταπεινώση συνίσταται στό νά ἐγκαταλείψῃ κάποιος τό θέλημά του, και τό εὐκολώτερο μέσο γιά νά κερδίση κάποιος τήν ταπεινώση εΐναι ἡ ὑποταγή.

«Τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ εἰς τούς ταπεινόφρονας ἀποκαλύπτονται.»

Ἄλλα αυτά δέ, τά ἐλάβαμε ὄχι μόνον ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρας, ἀλλά και ἀπ' Αὐτόν τόν Θεόν, ὅπως ἡ Ἁγία Γραφή πολλαχοῦ ἀποκαλύπτει και ἐμεῖς ἀδιστακτως πιστεύομεν, ἵνα μή ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτωμεν (Ψαλμ. ΠΑ' 7).

«και συντριψῶ τήν ὕβριν τῆς ύπερηφανείας ὑμῶν, και θήσω τόν οὐρανόν ὑμῖν σιδηροῦν και τήν γῆν ὑμῶν ὡσεὶ χαλκῆν» (Λευιτ. ΚΣΤ' 19).

«διότι ἐν τῇ ύπερηφανείᾳ ἀπώλεια και ἀκαταστασία πολλῆ» (Τωβ. Δ' 13).

«βλέψον εἰς ύπερηφανείαν αυτῶν, ἀπόστειλον τήν ὀργήν σου εἰς κεφαλᾶς αυτῶν» (Ἰουδίθ Θ' 9).

«ὅτι σύ λαόν ταπεινόν σώσεις και ὀφθαλμούς ύπερηφάνων ταπεινώσεις» (Ψαλμ. ΙΖ' 28).

«μή ἐλθέτω μοι πούς ύπερηφανείας, και χεῖρ ἀμαρτωλοῦ μή σαλεύσει με» (Ψαλμ. ΛΕ' 12).

«διά τοῦτο ἐκράτησεν αὐτούς ἡ ύπερηφανεία, περιεβάλλοντο ἀδικΐαν και ἀσέβειαν ἑαυτῶν» (Ψαλμ. ΟΒ' 6).

«σύ ἐταπεινώσας ὡς τραυματίαν ύπερήφανον, ἐν τῷ βραχίονι τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τούς ἐχθρούς σου» (Ψαλμ. ΠΗ' 11).

«Υψώθητι ὁ κρίνων τήν γῆν, ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ύπερηφάνοις» (Ψαλμ. Γ' 2).

«ἐπετίμησας ύπερηφάνοις ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπό τῶν ἐν

τολῶν σου» (Ψαλμ. ΡΙΗ' 24).

«ὕπερήφανοι παρηνόμουν ἔως σφόδρα, ἀπό δέ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐξέκλινα» (Ψαλμ. ΡΙΗ' 51).

«ἐπί πλείον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τό ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καί ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις» (Ψαλμ. ΡΚΒ' 4).

«ἀφείλες δέ ἀπό ἀσεβῶν τό φῶς, βραχίονα δέ ὑπερηφάνων συνέτριψας» (Ψαλμ. ΛΗ' 15).

«ἀπόστειλον δέ ἀγγέλους ὀργῆ, πάντα δέ ὕβριστήν ταπεινώσον ὑπερήφανον δέ σβέσον, σῆψον δέ ἀσεβεῖς παραχρῆμα» (Ψαλμ. Μ' 11-12).

«Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Παροιμ. Σολομ. Γ' 34).

«Τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ἡ ὑπερηφανεῖα; καί τί πλοῦτος μετά ἀλαζονίας συμβέβληται ἡμῖν;» (Σοφία Σολομ. Ε' 8).

«Ἐπί παντί ἀδικήματι μή μνησθῆς τῷ πλησίον καί μή προᾶσσε μηδέν ἐν ἔργοις ὕβρεως. Μισητῆ ἔναντι Κυρίου καί ἀνθρώπων ὑπερηφανεῖα, καί ἐξ ἀμφοτέρων πλημμελήσει ἄδικα. Βασιλεία ἀπό ἔθνοους εἰς ἔθνος μετάγεται διά ἀδικίας καί ὕβρεις καί χρήματα. Τί ὑπερηφανεύεται γῆ καί σποδός; ὅτι ἐν ζωῇ ἔρριψα τά ἐνδόσθια αὐτοῦ. ... Ἀρχή ὑπερηφανεῖας ἀνθρώπου ἀφισταμένου ἀπό Κυρίου, καί ἀπό τοῦ ποιήσαντος αὐτόν ἀπέστη ἡ καρδιά αὐτοῦ. Ὅτι ἀρχή ὑπερηφανεῖας ἀμαρτία, καί ὁ κρατῶν αὐτῆς ἐξομβρήσει βδέλυγμα· διά τοῦτο παρεδόξασε Κύριος τάς ἐπαγωγάς καί κατέστρεψεν εἰς τέλος αὐτούς. ... Οὐκ ἔκτισται ἀνθρώποις ὑπερηφανεῖα, οὐδέ ὀργῆ θυμοῦ γεννήμασι γυναικῶν» (Σοφ. Σειράχ Ι' 6-18).

«Ὁ ἀπτόμενος πίσης μολυνθήσεται, καί ὁ κοινωνῶν ὑπερηφάνῳ ὁμοιωθήσεται αὐτῷ» (Σοφ. Σειράχ ΙΙ' 1).

«βδέλυγμα ὑπερηφάνῳ ταπεινό-

της, οὕτως βδέλυγμα πλοσίῳ πτωχός» (Σοφ. Σειράχ ΙΙ' 20).

«οὐκ ἐφείσατο περὶ τῆς παροικίας Λῶτ, οὓς ἐβδελύξατο διά τήν ὑπερηφανεῖαν αὐτῶν» (Σοφ. Σειράχ ΙΣΤ' 8).

«καταπληγμός καί ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦτον οὕτως οἶκος ὑπερηφάνου ἐρημωθήσεται» (Σοφ. Σειράχ ΚΑ' 4).

«ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ καταληφθήσεται ἀμαρτωλός, καί λοῖδορος καί ὑπερήφανος σκανδαλισθήσονται ἐν αὐτοῖς» (Σοφ. Σειράχ ΚΓ' 8).

«τρία δέ εἶδη ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου καί προσώχθισα σφόδρα τῇ ζωῇ αὐτῶν· πτωχόν ὑπερήφανον, καί πλοῦσιον ψεύστην, γέροντα μοιχόν ἐλαττούμενον συνέσει» (Σοφ. Σειράχ ΚΕ' 2).

«γυνή ἀνδρα ἴδιον τιμῶσα σοφὴ πᾶσι φανήσεται, ἀτιμᾶζουσα δέ ἐν ὑπερηφανεῖα ἀσεβῆς πᾶσι γνωσθήσεται» (Σοφ. Σειράχ ΚΣΤ' 26).

«Ἄνθρωπος βουλήσ οὐ μή παρίδῃ διανόημα, ἀλλότριος καί ὑπερήφανος οὐ καταπτῆξει φόβον, καί μετά τό ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ ἄνευ βουλήσ» (Σοφ. Σειράχ ΛΒ' 18).

«ἐπεκαλεσάμην Κύριον Πατέρα Κυρίου μου, μή με ἐγκαταλιπεῖν ἐν ἡμέραις θλίψεως, ἐν καιρῷ ὑπερηφάνων ἀβοηθησίας» (Σοφ. Σειράχ ΝΑ' 10).

«ἐν διαφθορᾷ κατέσπασα ὑπερηφάνους, ἠφανίσθησαν γωνίαι αὐτῶν ἐξερημώσω τάς ὁδοὺς αὐτῶν τό παράπαν τοῦ μή διοδοεῖν· ἐξέλιπον αἱ πόλεις αὐτῶν παρά τό μηδένα ὑπάρχειν μηδέ κατοικεῖν» (Σοφον. Γ' 6).

«ἡμέρα γάρ Κυρίου Σαβαώθ ἐπί πάντα ὕβριστήν καί ὑπερήφανον καί ἐπί πάντα ὑψηλόν καί μετέωρον, καί ταπεινωθήσονται» (Ἡσ. Β' 12).

«καί ἐντελοῦμαι τῇ οἰκουμένη ὄλη κακά καί τοῖς ἀσεβεῖσι τάς ἀμαρτίας αὐτῶν καί ἀπολώ ὕβριν ἀνόμων, καί ὕβριν ὑπε-

ρηφάνων ταπεινώσω» (Ήσ. ΙΓ' 11).

«ἐξέλιπεν ἄνομος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἄνομοῦντες ἐπὶ κακία» (Ήσ. ΚΘ' 20).

«ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, εἰ πεποίηκε Σόδομα ἢ ἀδελφή σου, αὐτὴ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς, ὃν τρόπον ἐποίησας σύ καὶ αἱ θυγατέρες σου. Πλήν τοῦτο τὸ ἄνομημα Σοδόμων τῆς ἀδελφῆς σου, ὑπερηφανεία» (Ίεζεκ. ΙΣΤ' 48-49).

«νῦν οὖν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ αἰνῶ καὶ ὑπερυψῶ καὶ δοξάζω τὸν Βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ ἀληθινὰ καὶ αἱ τριβοὶ Αὐτοῦ κρίσεις, καὶ πάντας τοὺς πορευομένους ἐν ὑπερηφανείᾳ δύναται ταπεινώσαι» (Δαν. Δ' 34).

«καὶ ὅτε ὑψώθη ἡ καρδία αὐτοῦ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐκραταιώθη τοῦ ὑπερηφανεύσασθαι, κατηρέχθη ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἡ τιμὴ ἀφῆροσθη ἀπ' αὐτοῦ» (Δαν. Ε' 20).

«κλοπαί, πλεονεξία, πονηρία, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον» (Μαρκ. Ζ' 22).

«Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι Αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοία καρδίας αὐτῶν» (Λουκ. Α' 51).

«ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ ΙΔ' 11).

«ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ ΙΗ' 14).

«καὶ καθὼς οὐκ ἔδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ πορνείᾳ πονηρία πλεονεξία κακία μεστοὺς φθόνου, φόβου, ἔριδος, δόλου κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβρι-

στάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρέτας κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας· οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι» (Ρωμ. Α' 28-32).

«Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι» (Β' Τιμ. Γ' 12).

«μεῖζονα δὲ δίδωσι χάριν· ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν» (Ίακ. Δ' 6).

«Ὅμοίως νεώτεροι ὑποτάγητε πρεσβυτέροις, πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε· ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν» (Α' Πέτρου Ε' 5).

Ἐάν λοιπόν, ἀδελφοί, τοιαύτας ἐντολὰς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς τὰς Ἱεράς Γραφὰς καὶ τοιουτοτρόπως ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δι' ἔργου καὶ λόγου ἀποκαλύψας διέταξεν ἡμᾶς, εἰπὼν, «ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν» (Ματθ. ΙΑ' 29), ἅς μὴν προσκολλώμεθα εἰς τὴν ὑπερηφανείαν, ἀλλ' ὑπομένοντες τῇ ὑπακοῇ, τὴν ταπεινοφροσύνην διὰ παντός ἅς κερδίσωμεν, δόντες δόξαν πάντων ἔνεκεν τῷ Συνανάρχῳ ἀγωνοθέτῳ Χριστῷ, ἅμα τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Συναϊδίῳ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο ΓΕΡΩΝ ΜΩΨΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Σύντομον Βιογραφικόν ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως (60) ἐτῶν (16/6/1946 - 16/6/2006) ἀπό τῆς ὁσίας κοιμήσεως τοῦ Ἀειμνήστου καί Ἀοιδίμου Κτίτορος, Ἰδρυτοῦ καί Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς καί Σεβασμίας Θεομητορικῆς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Μονῆς «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» εἰς θέσιν Μπογδάνι τῆς περιοχῆς Ἀθηκίων Κορινθίας.

Ἡ ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου» Ἀθηκίων Κορινθίας, μετὰ τοῦ νῦν Καθηγουμένου αὐτῆς, Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. κ. Χρυσοστόμου (Μητροπούλου), ἀπό σεβασμόν καί εὐγνωμοσύνην πρὸς τόν Ἀείμνηστον καί Ἀοίδιμον Κτίτορα καί Ἰδρυτὴν τῆς, τόν **ΓΕΡΩΝΤΑ ΜΩΨΗ, ΜΟΝΑΧΟΝ**, ὅστις καί ἐχρημάτισεν πρῶτος Καθηγούμενος Αὐτῆς καί Γέρων, ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως (60) ἐτῶν ἀπό τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του, ἐτελέσαμεν εἰδικὴν Ἀναμνηστικὴν ἐκδήλωσιν, περιλαμβανούσαν **Θείαν Λειτουργίαν καί Μνημόσυνον**, κατὰ τὴν 16/06/2006, ἡμέραν Πέμπτην, εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων Τριῶν Πατέρων τῆς Χίου, Νικήτα, Ἰωσήφ καί Ἰωάννου.

Τό παρεκκλήσιον αὐτό τιμᾶται εἰς τοὺς ἰδίους Ἁγίους εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἀφιερωμένη καί ἡ Ἱερά Μονὴ τῆς Μετανοίας τοῦ Γέροντος Μωυσέως, ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάρη Μοναχός καί ἔλαβε τό **Μέγα καί Ἀγγελικόν Σχῆμα, μετονομασθεὶς ΜΩΨΗΣ Μοναχός**. Αὕτη εἶναι ἡ Μονὴ τῶν Ἁγίων Τριῶν Πατέρων, εἰς τό Προβάτειον Ὅρος τῆς Χίου.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν του κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. κ. Χρυσόστομος, ἀνεφέρθη εἰς τὴν ζωὴν καί τό ἔργον τοῦ Γέροντος Μωυσέως, ἰδιαιτέ-

Ὁ Γέρων Μωϋσῆς, Κτίτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἀθηκίων Κορινθίας (1872 - 16/6/1946).

ρως δέ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἴδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καί τό Μνημόσυνον, Κλῆρος, ἀδελφότης καί εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ μετέβησαν ἅπαντες εἰς τόν τάφον τοῦ Γέροντος Μωυσέως, ὁ ὁποῖος εὗρισκεται ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ τοῦ **κεντρικοῦ Ναοῦ**, ὅπου καί ἐτελέσθη Τρισάγιον.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονή «Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου» Ἀθηναίων Κορινθίας ἀνήκει, ἀπό τῆς Ἰδρύσεώς της μέχρι καί σήμερα, εἰς τήν ΓΝΗΣΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, τῶν προερχομένων ἀπό τοῦ Ἀειμνήστου καί Ἀοιδίου Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ ΜΑΤΘΑΙΟΥ τοῦ Α΄, Καρπαθάκη, (1861 - 1950).

Μία ἀπό τάς βασικᾶς αἰτίας τῆς Ἰδρύσεως τῆς Ἱεράς Μονῆς ἦτο ἡ Ἐπάρατος, Ἀντικανονική, Παράνομος καί Πραξικοπηματική ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ γνωστοῦ ὡς Παλαιοῦ. Τήν 10/3/1924, τό Νέον, Παπικόν, Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, τό Καταδικασμένον καί Ἀναθεματισμένον ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ διὰ τῶν τριῶν Πανορθόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587, 1593, ἐπεβλήθη διὰ ἐξεκκλησιαστικῶν καί σατανικῶν μεθόδων ὑπό τῆς Παναρέσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς Μασσωνίας.

Αἰτία ὄλων τῶν κακῶν αὐτῶν ἦτο ἡ Σατανική καί Οἰκουμενιστική Ἐγκύκλιος τήν ὁποίαν ἐξέδωκεν τό 1920 τό

Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καθὼς καί τό Ληστρικόν Συνέδριον τοῦ 1923.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονή, διὰ πρώτην φοράν, ἐξέδωκεν ἐπὶ τῇ 60ῃ ἐπετειακῇ εὐκαιρίᾳ ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ἔγχρωμον φυλλάδιον (24) σελίδων, διὰ τήν ζωὴν καί τό ἔργον τοῦ Ἀειμνήστου Κτίτορος καί Ἰδρυτοῦ αὐτῆς, περιέχον σύντομον ἱστορικὴν ἀναφορὰν εἰς τήν ζωὴν τοῦ Γέροντος, βάσει τῶν διασωθέντων βιογραφικῶν στοιχείων. Πρὸ αὐτοῦ τοῦ Βιογραφικοῦ, τό 1972, ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Γέροντος Μωϋσέως, ὁ πρῶην Κορινθίας Κάλλιστος Μακρῆς, εἶχεν ἐκδόσει ἱστορικὸν τῶν δύο Μονῶν, **Ταξιαρχῶν καί Εὐαγγελισμοῦ**, τό ὁποῖον περιεῖχε καί σχετικὴν βιογραφίαν τοῦ Γέροντος Μωϋσέως, μέ ἔλλειπῆ ὅμως στοιχεῖα καί πολλὰ χρονικά κενά, τά ὁποῖα γενοῦν εὐλογα ἐρωτήματα καί ἀπαιτοῦν διευκρινίσεις καί ἀπαντήσεις διὰ μίαν ἱστορικῶς ἀληθῆ βιογραφίαν.

Βάσει τῶν εὐρεθέντων ἱστορικῶν βιογραφικῶν στοιχείων τά ὁποῖα περιέχονται εἰς τό Ἀναμνηστικόν Φυλλάδιον, παραθέτομεν ἐδῶ σύντομον βιογραφικόν τοῦ Γέροντος Μωϋσέως Μοναχοῦ.

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΜΩΨΣΕΩΣ ΜΟΝΑΧΟΥ

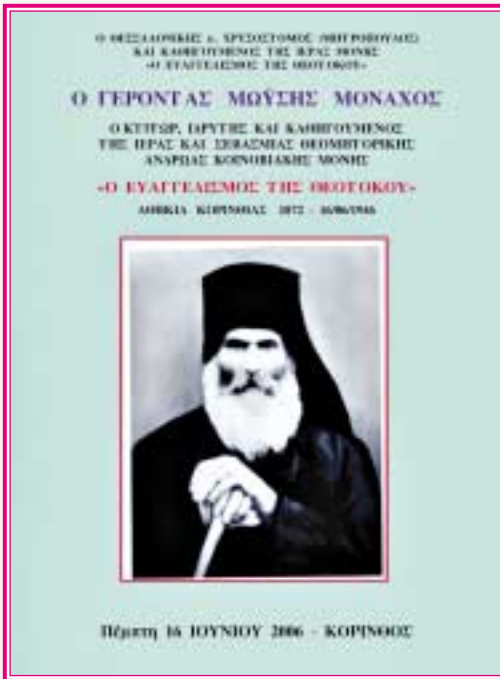
Ἐγεννήθη τό 1872 εἰς τήν νῆσον Καστελλόριζον τῆς Δωδεκανήσου, ὑπό τῶν εὐλαβῶν γονέων Ἀγαπητοῦ καί Χρυσῆς. Κατὰ τήν βάπτισίν του ἔλαβε τό ὄνομα Μερκούριος. Τό ἐπώνυμό του ἦτο Τρουπητίνιας ἢ Ἀγαπητός καί εἰς τό ἐπάγγελμα ἦτο ναυτικός.

Εἰς ἡλικίαν 20 - 22 ἐτῶν ἔγινε Δόκιμος Μοναχὸς εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Ἁγίων Τριῶν Πατέρων, Νικήτα, Ἰωσήφ καί Ἰωάννου, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τό Προβάτειον Ὅρος τῆς Χίου, ὅπου τότε ἦτο Ἡγούμενος ὁ γνω-

στός διὰ τήν ἀρετὴν Γέρον Παχώμιος, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τό 1905.

Τό 1899 ὁ Μερκούριος Τρουπητίνιας ἢ Ἀγαπητός ἐκάρῃ Μοναχὸς καί ἔλαβε τό Μέγα Ἀγγελικόν Σχήμα, μετωνομασθεὶς Μωϋσῆς Μοναχός. Τό Διακόνημα τό ὁποῖον τοῦ ἀνετέθη εἰς τήν Μονήν ἦτο τό τοῦ οἰκονόμου.

Μετά τήν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου τό 1924 καί τήν ἀντικατάστασίν του ὑπό τοῦ Νέου Παπικοῦ, ἀνεχώρησεν διὰ τό Ἅγιον Ὅρος, ἀσκητεῦσας ἐπὶ τῆς νοτιοανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Ὄρους, εἰς

Τό εξώφυλλον τοῦ Ἀναμνηστικοῦ Φυλλαδίου διὰ τόν Γέροντα Μωϋσῆν

τῆν περιοχὴν τῶν Καυσοκαλυβίων.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, σταδιακὰ πολλοὶ Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπεφάσισαν νά ἐγκαταλείψουν τὴν ἡσυχίαν τους καὶ νά ἐξέλθουν εἰς «τόν κόσμον» πρὸς διαφώτισιν τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑξωτερικοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἐξεληθόντων ἦτο καὶ ὁ **Γέρων Μωϋσῆς** ὅστις περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἡπειρωτικῆς καὶ Νησιωτικῆς Ἑλλάδος, πρὸς διαφώτισιν τῶν πιστῶν καὶ κραταίωσιν τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Πρὶν ἀπὸ τόν Γέροντα Μωϋσῆ εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ματθαῖος Καρπαθάκης, ὁ κατόπιν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Ματθαῖος ὁ Α΄.

Κατὰ τὸ ἔτος **1935** ἡ ὀλίγον ἀργότερον, ὁ Γέρων Μωϋσῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν

νῆσον Πάρον τῶν Κυκλάδων ὅπου ἀρχίζει τὴν «**συλλογὴν**» τῆς συνοδείας του, καὶ πρῶτος ὑποτακτικὸς του γίνεται ὁ κατόπιν ἐπίσκοπος Κορινθίας Κάλλιστος Μακρῆς, ὅστις εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου του παρεπλανήθη καὶ παρεσύρθη ὑπὸ τῶν δεκατριμεριτῶν οἰκουμενιστῶν παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ **Σχίσμα τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν**, κατὰ παρακοὴν τοῦ Γέροντός του Μωϋσέως, ὅστις, ὅπως μᾶς ἐδιηγείτο ὁ ἴδιος ὁ Κάλλιστος, τοῦ εἶχε δώσει ῥητὴν ἐντολὴν νά μὴ φύγῃ ἀπὸ τὸν Ἀείμνηστον Ματθαῖον καὶ τὸ «**Πιστεύω**» του, ἤτοι ἀπὸ τὴν **Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν**.

Μετά τὴν νῆσον Πάρον μεταβαίνει εἰς Σαλαμίναν εἰς περιοχὴν ὀνόματι «**Παλούκια**», ἐνῶ προσέρχονται ὡς μέλη εἰς τὴν συνοδείαν του καὶ τὰ ἄλλα δύο ἀδελφία τοῦ Καλλίστου, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Στέφανος, καθὼς καὶ ὀρισμένοι Μοναχαί.

Ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα δι' ἀγνώστους λόγους μεταφέρεται μετὰ τῆς Συνοδείας του εἰς τὴν ὄρεινὴν περιοχὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Κορινθίας καὶ εἰς τὴν θέσιν «**Πλάτανος**» ἢ «**Μυῖγες**». Ἐκεῖ κτίζουν πρόχειρα τὰ ἀναγκαῖα κτίρια διὰ τὴν νεοσύστατον ἀδελφότητα καὶ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ὅλα αὐτὰ γίνονται εἰς τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν ἀνταρτῶν. Ἡ ἐμπόλεμος κατάστασις δέν τοὺς ἐπιτρέπει νά μονιμοποιηθοῦν ἐκεῖ, διότι τόσοσιν οἱ Γερμανοί, ὅσον καὶ ἐπιδρομαὶ ἀνταρτῶν τοὺς ὑποχρεώνουν νά μεταφερθοῦν εἰς τὰ Ἀθήκια τῆς Κορινθίας τὸ **1942**, ὅπου καὶ ἡ ὀριστικὴ ἐγκαθίδρυσίς των.

Εἰς τὰ Ἀθήκια καὶ εἰς τὴν θέσιν «**Σταυροῦλι**» ὑπῆρχε ναῖσχος ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ταξιάρχων καὶ Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, καθὼς καὶ

δύο ή τρία κελλάκια, έπειδή εις τόν τόπον αυτόν είχαν εγκατασταθή πρό όλίγων έτών δύο μοναχάι, τό όνομα τής μιās έκ τών όποίων ήτο Σωφρονία, και είχαν κτίσει κάποιους ύποτυπώδεις βοθηθικούς χώρους. Κατόπιν συνεννόησεως μέ τάς έν λόγω μοναχάς εγκαθίστανται εκεί και έν συνεχεία οργανώνεται τό γυναικειό μοναστήρι μέ τήν αδελφότητα τήν όποιαν είχε μαζί του ό Γέρων Μωϋσήσ.

Η αύξησις τής αδελφότητος τών άνδρων έδημιούργησεν τήν ανάγκην ιδρύσεως και νέας Μονής, Ανδρώας. Μετά από αναζήτησιν χώρου μέ συνεργασίαν γνωστών του όρθοδόξων και τών εκεί χωρικών αποφασίζεται ή ίδρυσις Ανδρώας Μονής εις τήν θέσιν «Μπογδάνι» τής περιοχής Αθηκίων Κορινθίας, βορείως τής Μονής Ταξιαρχών.

Η ίδρυσις και θεμελιώσις τής έν λόγω άνδρικής Ίεράς Μονής γίνεται κατά τούς θερινούς μήνας του έτους 1944, υπό του ίδιου του Γέροντος Μωϋσέως, τών μελών τής αδελφότητος και άλλων Όρθοδόξων Χριστιανών, πνευματικών του τέκνων.

Η Ίδρυσις και Θεμελιώσις τής Νέας Ανδρικής Ίεράς Κοινοβιακής Θεολογικής Μονής, τό θέρος του 1944, μέ τό όνομα: « Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ », διά τής Χάριτος του Θεού, είναι ήδη πραγματικότης.

Ο Γέρων Μωϋσήσ έχει πλήρη συνείδησιν και επίγνωσιν ότι πλέον έξεπλήρωσεν τό χρέος του και τήν αποστολήν του εις τόν κόσμον αυτόν, ως υπεύθυνος Μοναχός τής Γνησίας Όρθοδόξου Εκκλησίας και Ήγούμενος τών δύο Ίερών Μονών.

Έδω θά πρέπει νά χρησιμοποιήσωμεν τό του Αποστόλου Παύλου: «*Τόν άγώνα τόν καλόν ήγωνίσθη, τόν δρόμον τετέλεκεν, τήν πίστιν τετήρηκεν λοιπόν άπόκειται αυτός ό τής δικαιοσύνης στέφανος όν άποδώσει αυτός ό Κύριος έν εκείνη τή ήμέρα...*» (Β΄ Τιμ. Δ΄, 78).

Ός έχων και τό προορατικόν χάρισμα, προείδε τήν κοιμήσιν του έξ (6) μήνας ένωρίτερον και έδωσεν έντολήν εις τούς μοναχούς τής αδελφότητος νά ανοιχθή ό τάφος του. Έν συνεχεία έτακτοποίησεν και άπεκατέστησεν τά πνευματικά του παιδιά διδοντας ως κανόναν των, υπόδειγμα και πνευματικήν κληρονομίαν, τό παράδειγμα τής Γνησίας Όρθοδόξου Πίστεως του, τούς Ίερούς Κανόνας τών Αγίων Πατέρων, τής προσωπικής άσκητικής και μοναχικής του ζωής, γενόμενος ό ίδιος «παράδειγμα προς μίμησιν».

Ταύτα ήσαν και αι τελευταία υποθήκαι του Γέροντος καθώς πλήρης ήμερών, πλήρης κόπων και ιδρώτων, πλήρης άσθενειών, πλήρης αγώνων

ΓΕΝΙΚΗ ΑΕΡΟΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΊΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» ΕΣ ΟΒΕΙΝ ΜΗΤΡΑΝ ΤΗΣ ΊΕΡΟΥΣ ΑΝΔΡΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Τό όπισθόφυλλον του Άναμνηστικού Φυλλαδίου διά τόν Γέροντα Μωϋσήν. Γενική άποψις τής Ίεράς Μονής του Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου από παλαιότεραν φωτογραφίαν.

ὑπὲρ τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ, πλήρους ἀγώνων Μοναχικῆς ζωῆς καὶ πλήρους ἐμπειριῶν ἀπὸ τὴν πάλην ἐναντίον τῶν τριῶν ἡμῶν ἐχθρῶν, «Κόσμου, Σαρκός καὶ Διαβόλου», καὶ ἔχων συνείδησιν ὅτι καλεῖται ὑπὸ τοῦ Πλάστου καὶ Δημιουργοῦ του, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Ἰούνιον, ἕξ (6) μῆνας μετὰ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ τάφου του καὶ τὴν ἀσθένεια ἢ ὁποῖα τοῦ ἐλάμπρυνε τὴν ψυχὴν, παρέδωκεν αὐτὴν εἰς χεῖρας ΘΕΟΥ, τὴν 16ην Ἰουνίου 1946(*). Μετέβη οὕτω ἀπὸ τὴν Στρατευομένην εἰς τὴν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἐνταφιασθεῖς ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ τοῦ κεντρικοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ, ὅπου ὑπάρχει μέχρι σήμερον ὁ τάφος του.

Τὰ μέλη καὶ τῶν δύο ἀδελφοτήτων μετὰ σεβασμοῦ ἀνεφέροντο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁσίου Γέροντος Μωϋσέως, ὅταν ἐδιηγούντο περιστατικά ἀπὸ τὴν ζωὴν του, ὅπως συνεχεῖς νηστεῖες, «ἐννάτες», ἀγρυπνίες, ἐλεημοσύνες, τὴν ἀδιάλειπτον νοεράν προσευχὴν, τὴν ἀκτημοσύνην, τίς κακουχίες, τὴν ταπεινωσιν καὶ λοιπές ἀρετές.

Ἐπίσης πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ τίς Μοναχὲς τῶν δύο Ἱερῶν Μονῶν καθὼς καὶ λαϊκοὶ μετὰ σεβασμοῦ ἐδιηγούντο καὶ θαύματα τὰ ὁποῖα ἐνεργήθησαν εἰς αὐτοὺς μετὰ ἀπὸ προσευχὴν τοῦ Γέροντος Μωϋσέως.

Οἱ Πατέρες καὶ οἱ Μοναχὲς εἶχον πληροφορίες ὅτι τοῦ εἶχε προταθῆ νά λάβῃ τὴν Ἱερωσύνην, ἀλλὰ ὁ Ἀειμνήστος ἀπὸ ταπεινωσιν δέν ἐδέχθη φοβούμενος τὸ ὑψηλὸν τοῦτον Ἰππούργημα.

Εἰς μίαν τοιαύτην σύντομον βιογραφικὴν ἀναφορὰν δέν εἶναι δυνατὸν νά καλυφθῆ ἢ πολὺπλευρος προσωπικότης τοῦ Γέροντος Μωϋσέως. Ἐπιθυμία καὶ πόθος μας εἶναι νά ἐπανέλθωμεν εἰς μίαν νεωτέρα, βελτιωμένην ἐκδοσιν, καθὼς περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πληροφορίες τὴν ἐξακριβώσιν τῶν ὁποίων ἀναμένομεν ὥστε νά τίς συμπεριλάβωμεν.

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν, τοῦ Κτίτορος, Ἰδρυτοῦ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», τοῦ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΜΩΨΕΩΣ ΜΟΝΑΧΟΥ, ΕΙΗ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Αἱ Εὐχαὶ καὶ πρεσβεῖαι Αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Θεοτόκον εἰς ἣν εἶναι ἀφιερωμένη ἡ Μονή, νά σκέπουν καὶ διαφυλάττουν ἀπὸ ὀρατοῦς καὶ ἀοράτους ἐχθροῦς, τὴν Ἱεράν Μονήν του καὶ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα ἢ ὁποῖα οἰκεῖ καὶ διαβιεῖ ἐν αὐτῇ, συνεχίζουσα, Χάριτι Θεοῦ, τὸ ἔργον τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντος Μωϋσέως.

(*Σημειώσεις: Ἐξ ἄλλων πηγῶν ὑπάρχει ἢ πληροφορία ὅτι ἐκοιμήθη τὴν 15ην Ἰουνίου 1946 καὶ ἐτάφη τὴν 16ην Ἰουνίου 1946.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
(ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ)

καὶ οἱ σύν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ

Τό Ἱερόν Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος εἶναι Θεοσύστατον καί Θεοπαράδοτον, καί διά τόν Χριστιανόν «ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνεν». Παρεδόθη εἰς ἡμᾶς ἀπό τόν ἴδιον τόν Κύριον καί Θεόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, μετά τήν Ἀνάστασίν Του, ὅτε ἐνεφανίσθη εἰς τούς Μαθητάς Του εἰς τό ὄρος τῆς Γαλιλαίας καί εἶπεν: «...πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» (Ματθ. ΚΗ' 19).

Κατά τό Μυστήριον τοῦτο, τό ὕδωρ λαμβάνει Ἀγιαστικήν, Ἀπολυτρωτικήν καί Καθαρτικήν χάριν, «τῇ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ καί ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καθίσταται «λουτρόν παλιγγενεσίας» καί «ἀφθαρσίας ἔνδυμα» καί ὁ ἐν αὐτῷ βαπτιζόμενος διά τῆς Τριττῆς Καταδύσεως

καί Ἀναδύσεως, ἐνσωματοῦται εἰς τό Σῶμα τοῦ Θεοῦ, γίνεται ΜΕΛΟΣ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καθίσταται Υἱός Φωτός, Κληρονόμος τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, σύμφυτος καί κοινωνός τοῦ θανάτου, καί τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί ἄξιός τῆς ἀφθάρτου Βασιλείας.

Διά τοῦ Βαπτίσματος, λοιπόν, ὁ (ῆ) Νεοφώτιστος (-ῆ) γίνεται ΜΕΛΟΣ καί ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ τῆς ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ καί ΘΕΟΥ καί ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἐνοῦται μετά τοῦ Θεοῦ καί θεοῦται **κατά χάριν**, ἀναγεννᾶται πνευματικῶς καί καθαρίζεται ἀπό τό Προπατορικόν ἀμάρτημα. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὀνομάζει τό Βάπτισμα πρώτην Ἀνάστασιν τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου (Λόγος κατά Μεθυόντων εἰς τήν Ἀνάστασιν). (Συνέχεια εἰς τήν ἐπομένην σελ.)

Τήν 15-5-2006 (παλ. ἡμ.) ἡμέραν Κυριακήν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης ἐβαπτίσθη ἡ Σοφία Παπαδοπούλου, θυγατέρα τοῦ Νικολάου καί τῆς Μαρίας. Ἀνάδοχος παρέστη ἡ Ἰορδάνα Τηρεκίδου καί τήν Βάπτισιν ἐτέλεσεν ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος.

Δημοσιεύομεν φωτογραφικά στιγμιότυπα ἀπό τό Μυστήριον καί εὐχόμεθα εἰς τήν μικράν νεοφώτιστον Σοφίαν νά ζήσῃ καί διά τοῦ Βαπτίσματος νά καταστή «θυγάτηρ φωτός» καί «κληρονόμος τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν».

(Συνέχεια εκ τής προηγούμενης σελίδος.)

Καλείται λοιπόν, ό Βαπτισθείς διά τών έργων του εις τήν παροῦσαν ζωήν νά λαμπρήνη συνεχῶς τόν «*χιτώνα τής ψυχῆς*» του, ὥστε νά διατηρεῖται καθαρός καί λαμπρός κατά τήν εὐλογημένην ὥρα τής ἀναχωρήσεως του ἀπό τήν Στρατευομένην Ἐκκλησίαν καί οὕτω λελαμπρυσμένος νά εισέλθῃ εις τήν Θριαμβεύουσαν, ὅπου θά ζῆ καί θά χαί-

ρεται αἰωνίως, τήν πνευματικήν χαράν, τήν ὁποίαν κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον: «*οὐκ ἔξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι*» (Β' Κορ. ΙΒ' 4).

Αὐτήν τήν πνευματικήν ΧΑΡΙΝ καί ΧΑΡΑΝ, τήν ἀπορρέουσαν ἐκ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος καί ἐκ τών ἄλλων Μυστηρίων, θέλον νά προβάλλῃ τό περιοδικόν μας «*Κ.Ε.Ο.*» δημοσιεύει εις αὐτήν τήν στήλην φωτογραφίας ἀπό βαπτίσεις Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν μας.

Εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγίων Πάντων Ναούσης ἐτετέλεθῃ τήν 23ην Μαΐου 2006 (π.ήμ.), ἡ Βάπτισις τής ἐκ Γερμανίας Δ/δος GRUND, ἡλικίας 30 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε τό ὄνομα ΔΟΜΝΙΚΗ.

Τήν βάπτισιν ἐτέλεσεν ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος, καί Ἀνάδοχος παρέστη ἡ κ. Ἐλένη Τανούση.

Ὁ «Κ.Ε.Ο.» εὐχεται εἰς τήν νεοφώτιστον Δομνίκτην, στερέωσιν εἰς τήν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Πίστιν καί βίον θεάρεστον καθ' ὅλην τήν ζωήν της.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ

† ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΑΓΑ, τό γένος ΡΟΚΑΝΑ (1937 - 2006)

Τήν 27ην Μαΐου (π. ήμ.), ήμέραν Παρασκευήν, μετέστη πρός Κύριον ή έν Χριστῶ ἀδελφή ήμῶν Εὐαγγελία ἼΑγα.

Ἡ ἀδελφή Εὐαγγελία ἐγεννήθη τό 1937 εις Ἐξαμίλια Κορινθίας. Εἰς ήλικίαν 24 ἐτῶν, τό 1961, ἐνυμφεύθη. Ἀπέκτησε δύο υἱούς, τόν Βασίλειον καί τόν Γεώργιον, καί μίαν θυγατέρα, τήν Ὀλυμπίαν.

Εἰς ήλικίαν 38 ἐτῶν ἔμεινε χήρα καί ἔκτοτε ἀφιερῶθηκε εις ἰδίαν ἀνατροφήν τῶν τέκνων της.

Τό 1986 προσῆλθεν εις τήν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀκολουθήσασα τό παλαιόν ήμερολόγιον, μετά τής οικογενείας τοῦ υἱοῦ της Γεωργίου καί τής συζύγου του, οἱ ὁποῖοι καί ἐβάπτισαν ὀρθοδόξως καί τά δύο τέκνα των.

Πέραν τής οικογενείας της, εὐσεβής καί πιστή οὔσα, ἀφιέρωσε τήν ζωήν της καί εις τήν διακονίαν καί ὑπηρεσίαν τής Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ζῶσα οὐσιαστικῶς

ζωήν μοναχικήν, καί ἐκτελοῦσα καθημερινῶς ἀκολουθίας, παρακλήσεις καί ἀτομικά καθήκοντα τά τῶν μοναχῶν.

Ἡ ὑποδειγματική χριστιανική ζωή της, τής ἔδωσε τήν δυνατότητα νά προσφέρῃ ἐθελοντικῶς καί ὀλοφύχως τάς ὑπηρεσίας της εις τήν Ἱ. Μονήν Εὐαγγελισμοῦ Ἀθηκίων Κορινθίας καθ' ὅλον τό διάστημα ἀπό τήν ήμέραν τής ὁμολογίας της ἔως καί ὀλίγας ήμέρας πρίν τής πρός Κύριον ἐκδημίας της. Ἐβοηθοῦσε εις τήν καθαριότητα καί εὐπρέπειαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ, εις τήν ἐξωτερικήν καθαριότητα, εις τήν Μαγειρικήν καί γενικώτερον εις τήν Κουζίαν, καί ὅπου ἀλλοῦ ἡδύνατο, μέ διάκρισιν περισσήν, μέ νοεράν προσευχήν, μέ ἀγάπη, προσοχή καί ἐπιμέλεια, ἔτσι ὥστε εἶχε καταστή ἀπαραίτητη ἀρωγός καί πνευματική ἀδελφή διά τούς Πατέρας τής Ἱερᾶς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι τήν ἐσέβοντο, ἐτιμοῦσαν καί ἀγαποῦσαν.

1. Ἡ ἀδελφή Εὐαγγελία Ἄγα εἰς τὴν οἰκίαν της.
2. Ἡ ἀδελφή Εὐαγγελία Ἄγα πλησίον τῆς σοροῦ τοῦ π. Καλλίστου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν ζωῇ παρεῖχεν ὑπηρεσίας καὶ ἐξυπηρετήσεις.
3. Τὰ τέκνα τῆς ἀδελφῆς Εὐαγγελίας ἐπὶ τοῦ τάφου της κατὰ τὴν τέλεσιν «Τρισαγίου» ὑπὲρ Ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της.

Τὸν τελευταῖον καιρὸν ἡ ὑγεία της παρουσίασε μίαν κάμψιν καὶ κατόπιν ὀλιγομέρου ἀσθενείας της ἐξεδήμησεν ἀπροόπτως πρὸς Κύριον, τὴν 27ην Μαΐου 2006, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 1.30 π.μ., εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν.

Ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθία ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς, τῶν Ἁγίων Τριῶν Πατέρων τῶν ἐν Χίῳ, Νικήτα, Ἰωσήφ καὶ Ἰωάννου, ἐξῶθεν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἀθηνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀόκνως προσέφερεν τὰς ὑπηρεσίας της ὅσον ἔζη.

Ἐκηδεύθη εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς μὲ τὰς δι' αἰωνίαν ἀνάπαυσιν εὐχὰς καὶ προσευχὰς τῶν συγγενῶν της καὶ πλήθους πιστῶν ὀρθοδόξων καὶ γνωστῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν συνώδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν της κατοικίαν.

Εὐχόμεθα εἰς τὴν οἰκογένειάν της, τέκνα καὶ ἐγγόνια, τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, καὶ νὰ ἔχουν τὴν εὐχὴν της.

Ἡ ψυχὴ σου, ἀδελφὴ Εὐαγγελία, νὰ ἀπολαμβάνη τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων σου εἰς τὴν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιωμακάριστε ἀδελφὴ Εὐαγγελία!

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΡΣΟΣ (1911-2006)

Τὴν 16/6/2006 (π. ἡμ.) ἡμέραν Πέμπτην, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀδελφός Γεώργιος Κούρσος ἐκ Μεγάρων, εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν.

Ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Μέγαρα Ἀττικῆς, περιοχὴ Καβαλλάρη, ἀπὸ τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομον καὶ ἡ ταφὴ ἔγινε εἰς τὸ Δημοτικὸ Κοιμητήριον Μεγάρων.

Εὐχόμεθα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος τέκνα καὶ ἐγγόνια, ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ εἶναι ἡ μνήμη του αἰωνία.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ: “ΑΙΩΝ ΕΣΤΙΝ”

Περί τῆς εικόνας αὐτῆς βλέπε εἰς τὴν σελίδα 74 τοῦ παρόντος τεύχους.

«ΡΑΒΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΡΙΖΗΣ ΙΕΣΣΑΙ»

Περί τῆς εἰκόνας αὐτῆς βλέπε εἰς τὴν σελίδα 74 τοῦ παρόντος τεύχους.